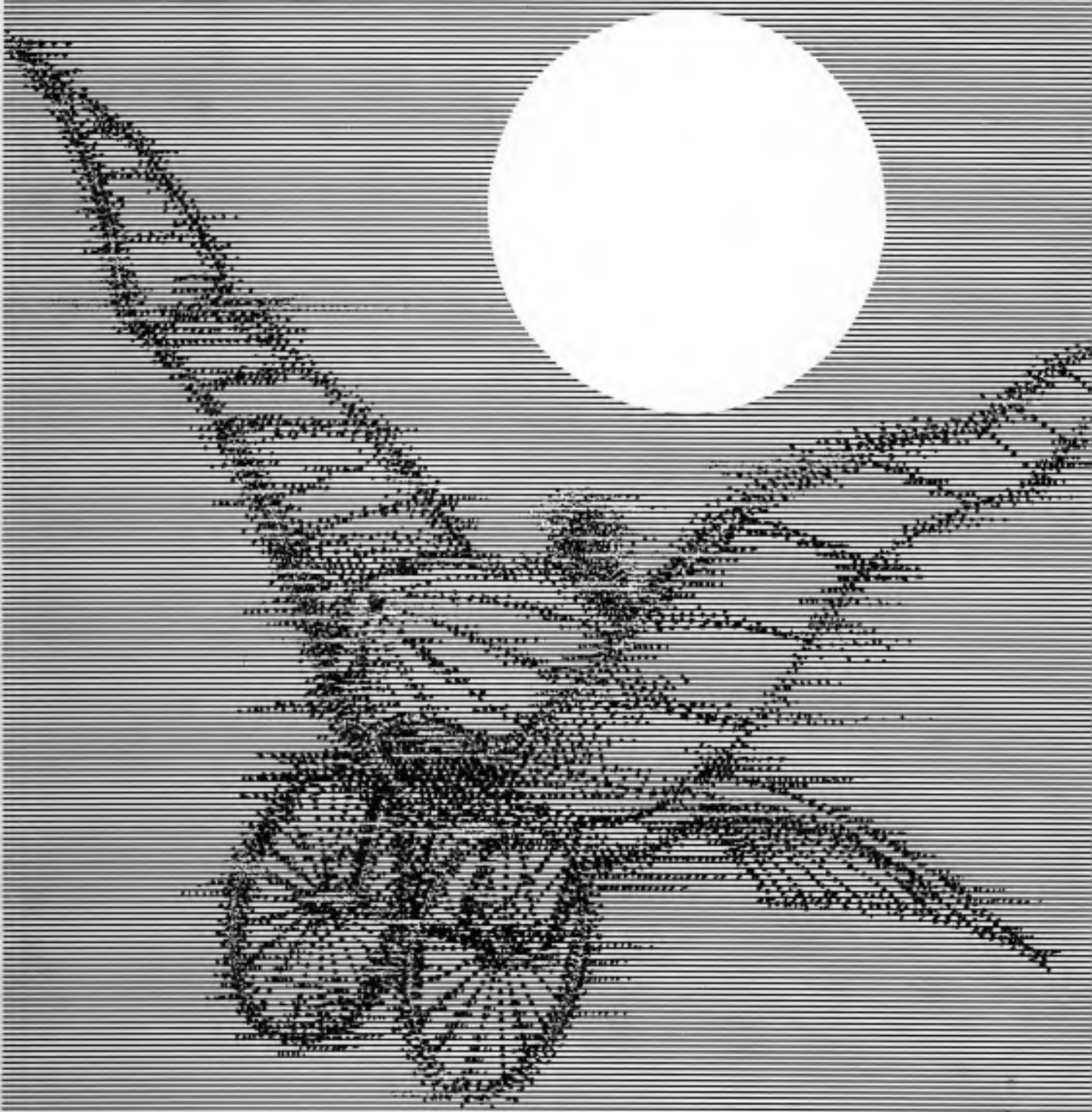
POUTNÍK

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA · PRAHA

P O U T N Í K

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA PRAHA

č. 4

ZVLÁŠTNÍ ČÍSLO VĚNOVANÉ JOHNU WOODU CAMPBELLOVI mladšímu

O B S A H

J. W. Campbell ml.	str.	2
J. W. Campbell ml.: Obluda z vesmíru	str.	6
J. W. Campbell ml.: Sebevražda	str.	42

Zpravodaj Poutník vydává sfk Julese Vernea, ve spolupráci se sfk Praha 10 při MO SSM Malešice SNF a sfk Time Machine při KK ČSV SSM VŠCHT Praha.
Vychází jako neperiodický účelový informační materiál.
Příspěvky nečlenů sfk JV budou uváděny titulkem "Host".
Adresa klubu: Miroslav Martan, Počátecká 12, 140 00 Praha 4
Uzávěrka: 23.4.1986
Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

John Wood CAMPBELL mladší (1910 -1971)

Americký redaktor a spisovatel. Vystudoval Vysokou školu technologickou (MIT) v Massachusetts a Dukeovu univerzitu, kde absolvoval ve fyzice (v roce 1932). JWC byl oddaným čtenářem časopisů sci-fi od jejich zrodu a své první povídky v nich vydal ještě když byl nezletilý. Jako první prodal časopisu Amazing Stories povídku Invaders from the Infinite (Nájezdníci z nekonečna), ale redaktor rukopis ztratil; první publikovanou povídkou tak byla až druhá prodaná, s názvem When the Failed (Když atomy selžou, 1930).

Počátkem třicátých let JWC záhy získal pověst hlavního rivala E. E. Smitha, a to jako autor galaktických eposů o supervědě. Nejoblíbenějším se stal cyklus Arcot, Morey and Wade, ve kterém hrdinové procházejí řadou čím dál rozsáhlejších bitev, vybojovaných množstvím báječných zbraní, čím dál tím méně pravděpodobných. Názvy jednotlivých děl cyklu byly: The Black Star Passes (Průchod Černé hvězdy - časopisecky 1930, knižně 1953), Islands of Space (Vesmírné ostrovy, 1931, 1957) a Invaders from the Infinite (nejednalo se o první, ztracenou povídku - 1932, 1961). Antologie JWC shrnuje všechny tyto tři romány (1973). Dobře přijata byla také práce The Mightiest Machine (Nejmocnější stroj - 1934, 1947), ale její tři pokračování, ve kterých vystupuje stejný hrdina, Aarn Murno, byla odmítnuta časopisem Astounding Science Fiction; později se objevila ve sbírce The Incredible Planet (Neuvěřitelná planeta - 1949).

Druhou část své spisovatelské dráhy zahájil JWC první z mnoha povídek vydaných pod pseudonymem Don A. Stuart, nazvanou Twilight (Soumrak - 1934). Je to příběh ze vzdálené budoucnosti, napsaný náladovým, "poetickým" stylem. Od té doby JWC napsal je málo povídek science fiction pod vlastním jménem -- mezi výjimky patří cyklus Penton and Blake, vydávaný časopisecky v letech 1936 až 1938; v roce 1966 vyšel ve sbírce

The Planeteers. Mnohem raději se věnoval psaní oblíbených příběhů pod jménem Stuart. (Navíc při jedné příležitosti použil pseudonym Karl Van Campen, a to v případě povídky zařazené do jednoho čísla časopisu Astounding SF, které již obsahovalo povídku z cyklu Stuart a část Campbellova románu.) Stuartovský cyklus byl sérií povídek o strojích: The Machine (Stroj), The Invaders (Nájezdníci) a Rebellion (Vzpoura) (všechny 1935). V té době byl JWC již neodlučitelně spojován s časopisem Astounding SF F. O. Tremainea, kde vyšly všechny příběhy Stuartovského cyklu. V roce 1936 začal pod svým vlastním jménem vydávat sérii osmnácti měsíčních článků o sluneční soustavě, a od roku 1937 vydal množství článků pod jménem Arthur McCann. Vrchol jeho popularity znamenala stuartovská povídka Who Goes There? (Kdo je tam? - 1938), klasický sci-fi horror o antarktické výzkumné stanici ohrožené nepřátelským cizincem, jenž mění podobu. Příběh byl později v nezměněné podobě zfilmován pod názvem The Thing (Ta věc - 1951). Bylo to také působivé ukončení Campbellovy spisovatelské dráhy. V září 1937 byl ustanoven šéfredaktorem časopisu Astounding Stories (toto místo zastával až do své smrti), a od té doby napsal již jen málo beletrie.

Do svého redaktorského místa si JWC přinesl bohatství nápadů, kterým vděčil za svůj spisovatelský úspěch, a zároveň odhodlání zvýšit úroveň literární a teoretickou v časopise science-fiction. Povzbuzoval nové autory a dodával jim nápady, to vše s pozoruhodným úspěchem. JWC objevil do roku 1939 Isaaca Asimova, L. Del Reye, R. Heinleina, T. Sturgeona a A. E. van Vogta. Součástí Campbellovy "stáje" se stali již publikující autoři L. S. de Camp, L. R. Hubbard, C. Simak a J. Williamson. Od roku 1942 pravidelně přispívali H. Kuttner a C. L. Moore. To bylo kmenové jádro autorů Campbellova "zlatého věku" (zhruba se kryjícího s obdobím druhé světové války), kdy časopis Astounding Science Fiction dominoval tomuto druhu literatury způsobem, kterému se žádný časopis předtím ani potom nevyrovnal. Mnoho jeho autorů a mnozí další ocenili hluboký

vliv, jaký JWC měl na jejich profesionální dráhu; množství uznávaných klasiků sci-fi, kteří začali s nápady doporučenými Campbellem, je těžké vyčíslit. Jako úžasný příklad jeho vlivu může sloužit dílo The Space Beyond (Vesmír na druhé straně - antologie, vyšlo v r. 1976); obsahuje do té doby nevydaný Campbellův román All (Všechen), který tvoří základ práce R. Heinleina Sixth Column (Šestý sloup) z roku 1949.

Vedle časopisu Astounding SF dal JWC podnět k vydávání časopisu Unknown (Neznámé), který působil od svého zrodu v roce 1939 až po předčasný zánik (způsobený nedostatkem papíru) v roce 1943 stejně inspirujícím vlivem.

Období nadvlády časopisu Astounding SF skončilo dosti náhle se vznikem časopisu Magazine of Fantasy and Science Fiction v roce 1949 a časopisu Galaxy v roce 1950. Despotická osobnost šéfredaktora Campbella působila od té doby spíše omezujícím než povzbudivým vlivem a po roce 1950 začalo profesionální dráhu v jeho časopise poměrně málo významných spisovatelů. JWC věnoval mnoho svého zájmu a energie redakčním komentářům, z nichž mnohé vyjadřovaly nepřitažlivé pravicové politické postoje. Některé z nich znovu vyšly ve sbírce Collected Editorials from Analog (Sebrané úvodníky z časopisu Analog - 1966). JWC koketoval s rozličnými pseudovědeckými obory, obzvláště s Hubbardovou "dianetikou", jejíž teorie zaplavila nic netušící svět prostřednictvím článku v Astounding SF. (Dianetika je druhem psychoterapie, která má odstranit z mysli všechnu přebytečnou zátěž, aby se tak uvolnily nadlidské síly v mysli se skrývající - pozn. lk). Časopis si však přese všechno udržel oblibu a obchodní úspěchy, a během šéfování JWC získal sedmkrát cenu Hugo. Campbellova smrt v roce 1971 byla provázena bezprecedenční vlnou oslavných akcí: byly založeny dvě ceny nesoucí jeho jméno; byla vydána vzpomínková monografie; konalo se australské sympozium, věnované Campbellovi ... Takový poprask byl ospravedlnitelný, přestože JWC stál v posledních letech stranou hlavního dění ve sci-fi, neboť v prv-

ních dvou desetiletích své profesionální dráhy si jako první ze všech stoupl do čela hnutí jako spisovatel, aby si je pak podrobil jako šéfredaktor. K vytváření moderní sci-fi přispěl více než kterýkoliv jiný jedinec.

Z knihy The Encyclopedia of Science Fiction přeložil - lk -

Pozn. překl.:

V originálním textu přeloženého slovníkové hesla je pro časopis, jehož byl Campbell šéfredaktorem, použito názvu ASF a Analog. Pro českého čtenáře není časopis tak notoricky známý jako pro amerického, a proto by mohlo dojít v některých případech (týká se i jiných hesel z Encyklopedie) k určitému zmatku, ne-li přímo k frustrujícím záměnám. Nejčastěji uváděný titul je ASTOUNDING SCIENCE FICTION; jedná se o americký časopis, vycházející od roku 1930 až dodnes. Změnil mnohokrát nakladatele, formát, náklad, rozsah a několikrát také periodicitu -- a název. Vychází jednou měsíčně (JWC byl šéfredaktorem v letech 1937 - 1971) a postupně vystřídal tyto názvy: Astounding Stories of Super-Science (1930-1931; 1933-1938); Astounding Stories (1931-1933), Astounding Science Fiction (1938-1960) - (v té době také Science Fiction); Analog Science Fiction a Analog Science Fact (od roku 1960). Je uváděn také pod zkráceným názvem Analog. Uvážíme-li, že existuje řada dalších časopisů, v jejichž titulu je spojení science fiction, pochopíme snadnost, s jakou může dojít k záměnám a omylům.

J. W. Campbell mladší

O B L U D A Z V E S M Í R U

I.

V táboře vědecké výpravy vysekaném do antarktického ledu a pokrytým navátým sněhem bylo cítit obvyklé pachy, charakterizující obdobná obydlí. Avšak do zápachu lidského potu, psích postrojů, vlhkých kožešin a připálených zbytků jídel se mísilo cosi nedefinovatelného, co vycházelo z balíku, pečlivě svázaného ve stanové přikrývce, který pokrýval téměř celou desku velkého stolu.

Blair, malý holohlavý biolog výpravy, poskakoval vzrušeně kolem a zvědavě nadzvedával okraj plátna zakrývajícího blok ledu, v němž bylo nezřetelně vidět jakýsi velký předmět nezvyklých tvarů.

Velitel Garry se přiblížil ke stolu a pomalým pohledem přejel všechny muže tlačící se v místnosti, která sloužila za společenské a administrativní centrum výpravy.

"Třicet sedm", konstatoval, "všichni jsou přítomni". Mluvil tichým, nevzrušeným hlasem, v němž přesto bylo možno vycítit autoritu danou nejen postavením, ale především osobností.

"Všichni zhruba znáte historii nálezu učiněného výpravou, vedenou mým zástupcem McReadym k sekundárnímu jižnímu pólu. Sešli jsme se proto, abychom společně posoudili jeho význam a rozhodli, co dál. McReady, máte slovo!"

Obrovitý, do bronzova opálený McReady povstal ze židle a přiblížil se ke stolu. Přitom ze zvyku vzhlédl ke stropu z obavy, aby nenarazil hlavou na trámy.

"Norris, Blair a dr. Cooper, kteří byli se mnou, jsou zajedno v tom, že tvor, kterého jsme objevili, není z naší planety. Norris se obává, že tato skutečnost v sobě skrývá řadu možných nebezpečí, Blair je však opačného názoru. Ale dovolte mi, abych vám nejprve řekl něco bližšího o tom, jak jsme ho našli.

Podle všech předpokladů se nacházíme přesně na jižním magnetickém pólu, ale specielní přístroje udávají, že tento bod je asi padesát kilometrů odsud. Tuto odchylku lze vysvětlit pouze působením nějakého podružného magnetického vlivu, jehož podstatu bylo třeba objasnit. Proto jsme podnikli mimořádnou výpravu k místu předpokládané magnetické poruchy, abychom záležitost prozkoumali, protože jinak by naše další vědecká práce byla k ničemu.

Po příchodu na místo jsme provedli sondy a zjistili, že poruchu vyvolává velký železný nebo ocelový objekt skrytý pod vrstvou ledu asi v hloubce třiceti metrů. Naštěstí to bylo na okraji ledové hory, čímž naše průzkumná práce na odkrytí rušícího objektu byla usnadněna. Přesto nám trvalo deset dní, než jsme se prokopali až na jeho dohled.

Nedovedete si představit náš úžas, když jsme pod sebou viděli útvar vypadající asi jako padesát metrů dlouhá ponorka, v průměru asi patnáct metrů. Spočívala na žulovém povrchu skály, pokrytá třicetimetrovou vrstvou ledu, což samo o sobě je nepochopitelné, leda, že by se tam dostala v době, kdy Antarktida nebyla ještě pokryta ledem, a to je představa téměř neuvěřitelná. To by odpovídalo době asi před dvaceti miliony roky.

Dalším průzkumem jsme zjistili, že jeden člen posádky se zřejmě dostal z lodi, ale po několika metrech asi zmrzl. Bohužel, při odkrývání jsme mu krumpáčem poškodili lebku. Proto jsme vysekali blok ledu s tímto tvorem, vše zabalili a připevnili na motorové saně a vydali se na zpáteční cestu.

Předtím ale jsme se pokusili vyprostit loď. Chtěli jsme ji blíže prozkoumat, zejména proto, že její plášť byl zhotoven z neznámého materiálu. Pro ulehčení jsme použili nálože třaskavin, ale náhle loď začala hořet. Zdálo se nám, že v plamenech jsme zahlédli tři pohybující se stíny, ale pak nastal výbuch nepředstavitelné síly. Jen díky tomu, že jsme byli ukryti za ledovou stěnou, jsme unikli smrti. Když jsme se dopotáceli k saním, zjistili jsme, že všechny součástky rádia, vysílačky a filmy byly roztaveny a zničeny."

McReady si pohladil světlý plnovous a ukázal na stůl: "No a tak jediný doklad toho, co jsme viděli a zažili, je tady před vámi."

II.

Blair projevoval rostoucí nervozitu. Nemohl odvrátit pohled od věci ležící na stole. Jeho prsty se křečovitě svíraly a otvíraly. Netrpělivě chvílemi nadzvedával plátno a snažil se rozeznat rysy tvora, skrytého pod nazelenalým průsvitným ledem. Mohutná postava McReadyho se uvolnila a přejela pohledem přítomné:

"Problém je v tom," pokračoval, "že náš biolog Blair má v úmyslu tvora rozmrazit a detailně prostudovat a dr. Cooper s tím souhlasí. Naproti tomu Norris, přesto, že je fyzik a tedy není specialista biolog, namítá, že se tím možná oživí různé neznámé bakterie, proti nimž nemáme vrozenou odolnost a může dojít k nedozírným následkům. Nebezpečí tu je, protože jak známo, ani vysoké mrazy nemusí některým bakteriím a virům škodit. Pokud jde o toho tvora, zdá se, že je v témž stavu jako zamrzlí sibiřští mamuti, ale s mikroorganismy to tak být nemusí."

Blair vyskočil jako čertík vymrštěný perem: "Ale vždyť je to úplně jinak! Naopak, případné mikroorganismy nejsou uzpůsobeny na náš metabolismus, a tak by nutně uhynuly!"

McReady pokynul rozvážně hlavou: "Tvor je zřejmě mimozemského původu, a proto jeho metabolismus je nesrovnatelný s naším. Podle mého názoru zde skutečně nehrozí žádné nebezpečí, pokud jde o ohrožení neznámými mikroorganismy. Co tomu říkáte, dr. Coopere?"

Lékař výpravy chvíli přemýšlel. Pak si odkašlal a uvedl, že například mikrobi žijící v našich plazech jsou pro člověka neškodní přesto, že plazi jsou člověku nepoměrně blíže než tento tvor. "Myslím, že této možnosti se nemusíme obávat," dodal.

Norris reagoval na lékařova slova vzteklým gestem: "Co mi tu plácáte o metabolismu a pravděpodobné neškodnosti cizích neznámých mikroorganismů? Pravděpodobné, "zdůraznil sarkasticky. "A tahleta potvora že je mrtvá? Možná, že ano, ale je to jisté? A vůbec, ať o tom, co dál, rozhodnou všichni, proto tady jsme! No tak, Blaire, rozbal to své zboží, ať také ostatní vidí, o čem mají rozhodovat! Ať vidí ty tři krvavé oči, ty chlupy kroutící se jako pijavky! Od té doby, co jsem viděl ty oči, mám je stále před sebou. Ani po těch dvaceti milionech let v ledové hrobce neztratily nic znenávistné zuřivosti..."

Odmlčel se, přejel pohledem po přítomných a zamračil se na Connanta, odborníka na kosmické záření: "Přeji vám, drahý Connante, příjemnou noc, až budete zde sedět u svého přístroje, vedle vás budou odkapávat kapky z tajícího ledu zmrzlé příšery, venku bude skučet ledová bouře a za vašimi zády se v přítmí budou pomalu objevovat obrysy tvora, jehož obludnost přesahuje představy horečných snů! A když už se rozhodnete ´to ´ rozmrazit, tak to proveďte alespoň ve formalinové lázni pro všechny případy!"

"Už jste někdy viděl provádět biologická zkoumání na objektu konzervovaném ve formalinu?" Blair přerušil hysterický Norrisův projev. Jestliže zničíme tento jedinečný exemplář, už nikdy nebudeme mít tu možnost, protože ostatní byly zničeny explosí!"

Velitel Garry pozvedl ruku: "Myslím, že Blair má pravdu, co o tom soudíte?"

Nemyslím, že bychom měli nějaké problémy za předpokladu, že takový odborník jako je Blair se celé věci ujme," vyjádřil svůj názor Connant s poněkud ironickým úsměškem. "V každém případě nemůže škodit, když se na toho tvora trochu blíže podíváme. Blaire, rozbalte to!"

Biolog přistoupil k balíku ležícímu na stole, rozvázal provazy a jedním tahem stáhl plátno. Teplo v místnosti již odstranilo část ledové pokrývky a tak světlo elektrické žárovky plně dopadlo na tvora spočívajícího v průhledném ledovém krunýři.

Každému z přihlížejících se zatajil dech. Tvor ležel na zádech, z bizardní hlavy mu vyčníval úlomek špičáku, kolem ďábelského obličeje, kde měly být vlasy a vousy, bylo vidět svazky jakoby červů, zdánlivě se svíjejících. Tři krvavě červené oči se zdály hořet nenávistným plamenem.

Van Wall, zkušený pilot výpravy (185 cm, 98 kg, železné nervy) se zajíkl a s rukou přiloženou k ústům vyrazil z místnosti. Téměř polovina přítomných ho následovala a ostatní zděšeně odstoupili od stolu.

McReady, široce rozkročen, se ani nepohnul. Norris stojící u opačného konce stolu, hleděl na Tvora se zžíravou nenávistí. Velitel Garry, obklopen vzrušenými výzkumníky, nestačil odpovídat na otázky, jimiž ho zasypávali.

Blair uchopil palici a klín. Slupka ledu pukala pod jeho pádnými údery, až vydala na světlo to, co skrývala dvacet milionů let.

III.

"Chápu, Connante, že se vám to nelíbí, ale to, co navrhujete, je nesmysl." Blair odstranil poslední zbytky ledu a pokračoval: "Chcete, abychom ho nerozmrazovali tady, ale až doma v New Yorku. Jak to ale chcete provést prakticky? To ho máme dát do lednice mezi potraviny, abychom ho mohli převézt přes mírné a tropické pásmo?"

Kinner, zjizvený kuchař výpravy, ušetřil Connanta nutnosti odpovědět: "Jen zkuste dát tu bestii do mé lednice, pak si ale ty své blafy můžete vařit sami!"

Connant pobaveně pozoroval rozčileného kuchaře, a pak se obrátil k Blairovi: "Myslím, že bude nejlépe přece jen tu věc rozmrazit tady. Myslím, že bude nejlepší postavit vedle elektrická kamna. Když stačí za dvě hodiny rozmrazit zmrzlou slepici, tak tohle by nemělo trvat ani celou noc."

"Asi máte pravdu", zamyšleně poznamenal Blair. Ale musíme postupovat nesmírně opatrně, protože jde o jedinečný a nenahraditelný exemplář. Ze zkušenosti vím, že chycené ryby zde v Antarktidě na vzduchu ihned mrznou na kost, ale při pozvolném rozehřívání zase přijdou k sobě. Proto, jak jsem řekl, nesmíme se s rozmrazováním uspěchat."

"Co to říkáte?" Connant vyvalil oči. "Vy chcete tu obludu oživit, jako ty ryby? To ji tedy raději hned rozsekám na kusy!" Vrhl se ke kamnům, kde vedle zásoby dřeva ležela sekera a jen díky duchapřítomnému zásahu malého biologa a několika ochotných výzkumníků, se podařilo Connanta zadržet.

"Uklidněte se, vy blázne!" sípal Blair, zápase s rozvášněným fyzikem o sekeru. "Oživit možno jen nižší životní formy. U vyšších se žádné oživení ještě nikdy nepovedlo. To proto, že zde jsou buňky příliš diferenciovány a daleko složitější a tím i citlivější. Pochopíte to už, k sakru, konečně?"

Velitel Garry přistoupil k rozlícenému fyzikovi: "Žádné hlouposti, Connante, souhlasím s vámi, a také bych nepřipustil rozmrazení tohoto tvora, kdyby bylo sebemenší nebezpečí, že ožije. Klidně se věnujte registraci těch svých kosmických paprsků a o tu potvoru, kterou uložíme do rohu na stůl, se vůbec nestarejte. Ostatním doporučuji, aby šli spát, ráno máme plno práce."

IV.

Registrační přístroj kosmických paprsků potichu a jednotvárně tikal. Z místnosti na druhé straně chodby se ozývaly zvuky svědčící o zdravém spánku dvanácti mužů. Z rohu pracovny, kde na stole ležel rozmrzávající Tvor, se ozýval pravidelný zvuk kapek, dopadajících na podlahu. To vše splývalo v jakousi jednotvárnou a uspávající kakafonii, takže Connant, sehnutý nad archem s údaji pro týdenní situační zprávu, se jen s námahou bránil spánku.

Vstal, zapálil si cigaretu a začal se procházet po místnosti, vrhaje nevlídné pohledy na registrační přístroj záření, který svým jednotvárným tikotem ho znervozňoval. Od Věci, která spočívala v rohu na stole, odvracel násilím zrak. Když dokouřil cigaretu, vrátil se ke své práci, ale jaksi se nemohl na ni patřičně soustředit. Jeho oči jakoby odmítaly vnímat řady číslic na rozloženém rastru. Po chvíli přestával vnímat tikání přístroje, pleskot dopadajících kapek na podlahu i chrápání spáčů ze sousední místnosti. Proto také nepostřehl praskot podlahy ozývající se tlumeně za jeho zády. A tento praskot jakoby se k němu pozvolna přibližoval ...

V.

Blair byl náhle vytržen z neklidného spánku. Jeho rozespalé oči vnímaly jen nezřetelně Connantův obličej, který se nad ním skláněl. "Blaire, probuďte se konečně - je to vůbec možné, aby se někdo tak dlouho probouzel?" Connant jím zuřivě třásl a jeho obličej byl nepřirozeně zkřivený. Blair se konečně posadil a protíral si oči. "Co - co se děje?" Vyrazil ze sebe a pomalu vstával z postele.

"Rychle se oblékněte, k čertu, ta vaše zatracená potvora je pryč!"

Blair se vymrštil z postele a současně z chodby zaburácel Van Wallův řev, k němuž se přidávaly postupně další hlasy. Z protilehlé ložnice se vyřítil dav rozcuchaných a rozespalých mužů, v jehož čele byl mechanik a šofér výpravy Barclay, mávající hasicím přístrojem. Zastavil se u Connanta a uchopil ho za ruku: "Co se vlastně stalo, kde hoří?"

"Něco horšího", zaúpěl Connant, "ta prokletá potvora utekla. Před chvilkou jsem si trochu zdřímnul a když jsem se probral,

tak byla pryč. Přes všechno to učené žvanění toho pitomce Blaira přišla k sobě. Ještě, že mne nesežrala, když kolem mě proklouzla!"

"Ale co když vám něco provedla, aniž o tom víte - bylo by třeba to zjistit!" Blair zděšeně blekotal a jeho oči se rozšířily náhlým záchvatem hrůzy.

"Nejprve ji musíme najít, a to ostatní je už vaše věc" zavrčel Connant. "Za těch pár hodin, co jsem vedle ní seděl, poslouchal tikání, kapání vody a vaše chrápání, mám toho až nad hlavu!"

V chodbě se objevil velitel Garry: "Tak ta potvora není mrtva? A nějaká moudrá hlava tvrdila, že ..... a kde vůbec může být?"

"Ujišťuji vás, že jsem ji neodnesl pod paží" odsekl ironicky Connant a obrátil se k mužům tísnícím se za velitelovými zády: "Nepotkali jste ji náhodou? Je asi 160 cm vysoká, má tři červené oči, takže na zdejší poměry je dost nápadná!"

Jeho sarkastická poznámka zůstala bez odezvy, protože v tom okamžiku se z chodby ozvalo divoké zavytí. "Tam je někde vzadu" zařval Norris a zatím co lavina mužů se řítila udaným směrem, vběhl do ložnice, odkud se v okamžiku vrátil, mávaje pistolí.

"Zabloudila v chodbách" ozval se kdosi z hloučku mužů. "Zřejmě se dostala až do psince, poslouchejte!" Do zuřivého štěkotu a vytí psů se mísil jakýsi nedefinovatelný řev podobný vrčení rozdrážděného tygra.

Norris se rozběhl chodbou vedoucí ke psinci sledován McReadym, Garrym a Barclayem. Někteří z mužů se vrátili do sektoru A, kde byly uloženy zbraně. Pomroy, který měl na starosti obě krávy, neocenitelné pomocnice výpravy, zaběhl do stáje pro vidle.

Za prvním záhybem chodby se Norris náhle zastavil a z hrdla se mu vydral užaslý výkřik. Natáhl ruku s pistolí a vzápětí se ozvaly tři detonace, které v úzké chodbě doslova rvaly ušní bubínky. Pak ještě dvě. Ale v zápětí na to Norris zahodil pistoli, obrátil se a dal se na zděšený útěk. Přitom však uklouzl

na klnzkém sněhu chodby a upadl. Nad ním se náhle vztyčilo stvoření jakoby vyvstalé z nějakého horečného snu. Zahnuté drápy na nohou rvaly udusaný sníh, tři červené oči zuřivě plály a dunivý řev otřásal chodbou. V poslední chvíli se mihla vzduchem Barclayova sekera, zaťala se do hlavy zuřícího tvora a srazila ho k zemi. Ale jeho životaschopnost byla neuvěřitelná. Přes strašlivé zranění se jeho tělo, napůl rozervané samojedskými psy, znovu sápalo na Norrise, až prudký proud mazlavé tekutiny z hasícího přístroje ho oslepil. V tom okamžiku se na něj vrhla smečka samojedských psů a kolemstojící muži zděšeně zírali na klubko zmítajících se těl.

Hloučkem mužů se protlačil McReady, který nesl v ruce velký plamenomet, užívaný jinak k ohřívání promrzlých mechanismů. Pootočil závěrem a z hrdla přístroje vyšlehl oslnivý, asi metr dlouhý plamen, který zaměřil na zmítajícího se tvora. Psi, při pohledu na hučící ohnivý jazyk, ustoupili moudře do pozadí.

"Barclayi," procedil sevřenými zuby McReady, utíkejte honem do dílny a přitáhněte sem elektrický kabel a násadu od lopaty, na kterou upevníme konec kabelu. Pokusíme se tu obludu zabít elektrickým proudem, pokud se mi nepodaří ji upálit!"

Barclay přikývl a sledován Norrisem a Van Wallem, utíkal směrem k montážní dílně. V necelé půlminutě se všichni objevili, vlekouce silný kabel. Barclay rychle roztřepil jeho konec a upevnil na násadu lopaty.

Pravidelné klepání svědčilo o tom, že benzinový motor poháněj ící dynamo, je v chodu. Barclay uchopil násadu lopaty a postoupil dopředu, kde mu McReady s plamenometem uvolnil místo.

Vzdálené hučení dynama jakoby ztěžklo a zpomalilo se. Rudé oči Tvora se potáhly mlžným povlakem a jeho tělo se přestalo zmítat. McReady dal pokyn k zastavení chodu dynama, poodstoupil a utřel si zpocené čelo. Jakoby na toto znamení čekali, vrhli se samojedští psi na nehybného Tvora a během chvilky ho roztrhali na kusy.

VI.

Velitel Garry přehlédl dvaatřicet shromážděných mužů ve společenské místnosti, z nichž mnozí měli v očích nervozní a vyděšený výraz. Zbylí muži byli v psích kotcích, kde čistili a zavazovali rány svých čtyřnohých přátel.

Velitel Garry si odkašlal a obrátil se k přítomným: "Tak, a můžeme začít. Tady před vámi na stole je zbytek tvora, ale jak vidíte, podstatně se liší od toho, kterého přivezla naše výprava. Uchopil cíp plátna pokrývajícího to, co leželo na stole a trhnutím je stáhl. Ostrý puch spáleniny a pohled na rozervané tělo, které jakoby nepatrilo původnímu stvoření, konsternoval všechny přítomné. Garry se zašklebil a přikryl je milosrdným plátnem.

"Blair provede disekci zbytků, aby se zjistilo, zda je tvor definitivně mrtev a co se vlastně vůbec stalo."Doufám, že s tím souhlasíte?" Ozvalo se mnohohlasné souhlasné mručení, jen nezdolný Connant si neodpustil poznámku v tom smyslu, že ti, kteří mají námitky, mohou ve společnosti tvora strávit noc tak, jako před tím on.

Garry se pousmál, ale pak se obrátil na biologa: "Blaire, co vy o tom soudíte, můžete nám podat nějaké uspokojivé vysvětlení?"

"Podle toho, co jsem viděl a co mohu dedukovat z posledních událostí" řekl zamyšleně Blair, "zůstává otázkou, jaká je skutečná podoba tohoto tvora a jaké jsou jeho schopnosti. Je proto zcela možné, že vzal na sebe podobu bytostí, které tu vesmírnou leď postavili a že ve skutečnosti vypadá zcela jinak. Zdá se pravděpodobné, že pochází z poměrně teplé planety a ztroskotání v ledové pustině Antarktidy bylo jeho zkázou. Naštěstí pro něj jsme ho objevili a nevědomky přivedli k životu, což svědčí o tom, že jeho tělesné buňky jsou zcela zvláštního charakteru.

Pak se ale stalo něco, co nechápu. Z nějakých důvodů chtěl od nás uprchnout, přesto, že si musel být vědom, že jsme mu zachránili život a že mu nemíníme nijak škodit. Fakt, že na-

místo toho, aby nám byl vděčen za záchranu života, se pokusil o útěk a dokonce o násilný útěk, svědčí o tom, že jeho úmysly byly vším jiným, jen ne vděčností.

Je všeobecně známo, že v podmínkách Antarktidy nemůže existovat žádný tvor, který jim není biologicky přizpůsoben, až snad na eskymáckého psa. Proto asi jeho první kroky směřovaly k našemu psinci s cílem zmocnit se některého ze psů a vstřebat jeho podstatu. Jen tak by mohl překonat smrtonosné antarktické pláně a dostat se k moři, odkud by již pro něj nebyl problém dostat se dál, ať již ve formě ryby, tuleně nebo ptáka.

Jeho schopnost vstřebat podobu jiných tvorů je dokázána. Náš ubohý Charmak už nikdy nepovede svou smečku, protože byl z poloviny vstřebán touto příšerou. Naštěstí tam byli ostatní psi, kteří příšeru napadli, takže svůj záměr již nemohla dokončit a naopak musela se bránit útoku rozzuřené smečky. Za tím účelem začala na sebe brát podobu, která byla pro obranu vhodnější než ta, v které jsme ji objevili. Stačí se jen podívat na ty zbytky" Blair nadzvedl plátno a ukázal na některé části rozervaného těla, na nichž bylo vidět dlouhé ostré drápy v různém stadiu vzrůstu. "Ale v tom jsme zasáhli my a příšera již neměla čas svou přeměnu v dravého a bojovného tvora plně dokončit."

"To znamená, že tento tvor se diametrálně liší od našich obecných biologických představ. Jak je známo, buňky všech známých tvorů jsou tvořeny protoplazmou a jejich charakter je určován buněčným jádrem. Avšak u tohoto tvora jsou jádra buněk naprosto atypická, protože mají schopnost měnit podle potřeby charakter celé buňky. Ta se proto stává do určité míry samostatnou jednotkou schopnou uvědomělého jednání. To znamená, že vstřebávání ubohého Charmaka probíhalo asi tak, že Tvor nejprve prostudoval každou jednotlivou buňku psího těla a přeměnil ji na svou, přičemž zachoval její původní podobu. Výsledek byl tvor ve formě psa. Tato tlapa" - Blair nadzvedl plátno a ukázal na nestvůrnou končetinu "je již z části zcela dokonalá psí tlapa".

"Při tom, ale jednotlivé buňky si záhadným způsobem zachovávají schopnost další a další přeměny, a to je to nejstrašnější-

ší. Jediný takový tvor by mohl za určitou dobu vstřebat podstatu všech pozemských živočichů a zmocnit se tak našeho světa. Představte si tu hrůzu, kdyby nám byl unikl!"

"Měli jsme prostě zatracené štěstí, že se to odehrálo v izolované Antarktidě, kde jeho schopnosti přeměny jsou redukovány pouze na psy" poznamenal s ulehčením Dr. Cooper.

Blair se smutně pousmál: "Zapomněl jste, milý doktore, že tím, že se zaměřil na psy, dopustil se zásadního omylu. Pravděpodobně si neuvědomil, že jsme asi 600 km od pobřeží a tuto vzdálenost by žádný pes nepřekonal. Ale my, lidé, jsme toho schopni. Máme saně, letadlo, potraviny, stany, takže kdyby místo na psy se soustředil na některého, nebo některé z nás, mohl v podobě člověka dosáhnout pobřeží během několika hodin. Ale naštěstí pro nás a pro celé lidstvo si to neuvědomil, a to byl jeho osudný omyl. Tato strašná myšlenka mne napadla hned, jak nastal první poplach, a tak, zatím co jste bojovali s příšerou, udělal jsem některá potřebná opatření. Zaběhl jsem k saním, pak k traktoru a nakonec k letadlu a všude jsem provedl důkladnou sabotáž všech důležitých součástek. Nic by tedy nemohlo odjet, být odtaženo, nebo odletět!"

Poslední věty pronášel Blair hlasem, který jevil známky vzrůstající hysterie a při posledních slovech propukl v nepříčetný smích, načež se s blábolením zhroutil na podlahu.

V místnosti nastalo hrobové ticho. Dr. Cooper se sklonil nad Blairem a pak zašel do rohu pracovny, kde měl skříňku s lékařskými potřebami. Ležícímu Blairovi vstříkl utišující prostředek a pak s pomocí Van Walla uložil biologa na volné lůžko.

McReady se na chvíli zamyslel a pak kvapně vyšel ze dveří, sledován tázavými pohledy ostatních. Zanedlouho se vrátil.

"Mohl jsem si myslet, že jako sabotér by se náš biolog příliš neuplatnil. Zapomněl totiž na to, že všechno, co poškodil, možno nahradit ze skladu náhradních dílů." Podíval se dlouze na ležícího Blaira a pak se obrátil k lékaři:

"Doktore, bylo by možné, aby schopnost toho tvora proměňovat se podle libosti, se mohla popřípadě projevit jako nějaká

nákaza?" Když si vzpomenu na naše psy, jak rvali jeho maso a chlemstali jeho krev ..."

Dr. Cooper potřásl hlavou: "Těžko říci, ale pochybuji. V každém případě si musí i v nové podobě zachovat svůj osobitý metabolismus a biochemismus. Jinak by i přeměněný pes zůstal psem nadále. Proto nový tvor zůstává psem jen pokud jde o objektivní rysy, takže vlastně není nic jiného než nepředstavitelně dokonalý biologický padělek. Z toho možno dedukovat, že biochemické a hematologické reakce tohoto "padělku" musí být nutně odlišné od pozemského originálu."

Blair se nadzvedl na svém lůžku: "Connant," zachroptěl, "kde je Connant?"

Fyzik se k němu přiblížil: "Zde jsem, co má být?"

"Jste si tím jist?"

"Čím?" udiveně se zeptal Connant.

"Že jste to skutečně vy! Pro tu příšeru by bylo ideální vzít na sebe podobu člověka a ne psa. A vy jste alespoň čtvrt hodiny v její přítomnosti spal!"

VII.

Dr. Cooper se pomalu zvedl ze židle a odložil vyčištěnou injekční stříkačku. Mám dojem, že tady se nedá nic dělat. Bude to zkouška nervů přezimovat tady ve společnosti duševně chorého."

McReady zasmušile potřásl hlavou: "Nemohu pochopit, proč se Blair tak upřel právě na Connanta. Proto, že se při své noční práci ocitl v blízkosti tohoto tvora? Ale to je hloupost, všichni víme, že Connant je tady fyzicky a jeho neporušený intelekt svědčí o tom, že je to skutečně on. Napodobit člověka je podle mého názoru něco zcela jiného než psa. To by ten tvor současně musel napodobit lidského ducha, znalosti, vzpomínky,

způsob myšlení, a to je pro mimozemského tvora nemožné. Proto si nedělám starosti, že by někdo z nás se stal obětí té příšery. Connant je Connant a Blairovi to myslí z cesty!"

Kuchař Kinner, který poslouchal se zatajeným dechem tuto diskuzi a při tom stál vedle Connanta, se pro všechny případy od něho pomalu odtahoval, až se přemístil na protilehlou stranu místnosti.

Dr. Cooper naslouchal McReadyho závěrům se zřejmým nesouhlasem. "Ale co by to mělo za smysl kopírovat pouze vnější lidskou podobu?" namítl. "Mám za to, že ten tvor je si toho plně vědom a podobné polovičatosti by se jistě nedopustil. Co my vůbec víme, kam až sahají jeho schopnosti? Nepatří k pozemským tvorům, a proto jakákoliv analogie nemá smysl!"

Norris, který opřen o zeď sledoval rozhovor obou přátel, se ušklíbl a pronesl znechuceně: "Tak se mi zdá, že vám to všechno už nějak začíná lézt na mozek. Za chvíli budeme podezřívat jeden druhého, že je převtělenou obludou! To tedy bude pohodička!" zaklel a vztekle si odplivl.

Connant, osamocen ve svém koutě, pozoroval se zděšením, jak jeho přátelé se od něho nenápadně začínají odtahovat. "Ke všem čertům, copak vy dva sýčkové nepřestanete žvanit?" Zařval, ale jeho hlas jaksi neměl obvyklou razanci. "Za koho mne vůbec máte, za nějakého mikroba, nebo červa, s kterým vám ani nestojí za to ztratit s ním slušné slovo?"

"Vaše situace se z vašeho osobního hlediska může zdát nepříjemná" odpověděl mu smířlivým tonem McReady. "Ale vžijte se do našeho postavení. Vy víte, kdo jste, my to ale nevíme, a tak za těchto okolností není divu, že vás každý co nejpozorněji sleduje!"

Connant na to reagoval serií nadávek postupné gradace. Pak zasténal: "Bože, kdybyste se tak mohli vidět! Díváte se na mne jako smečka vlků! Benningu, ty prevíte, položíš zpátky tu sekeru?"

"Doktore", přerušil trapné ticho velitel Garry, "máte nějaký nápad, jak z toho všeho ven? Situace se stává neuvěřitelnou!"

Dr. Cooper se zamyšleně posadil vedle Blaira na lůžko, které zaskřípělo pod jeho vahou. Z chodby doléhalo do místnosti bolestné vytí jednoho ze zraněných psů a uklidňující slova jeho ošetřovatele. "Mikroskopická zkouška by nebyla k ničemu", přemítal nahlas dr. Cooper, "to nám jasně vysvětlil Blair, a kromě toho je na ni již pozdě. Ale možná, že serologické vyšetření by mohlo něco ukázat".

"Co tím chcete říci?" zeptal se Garry.

"Vstříkneme-li králíkovi do žil nepatrné, zdůrazňuji nepatrné množství krve do žil, protože krev jiného živočišného druhu působí jako jed - a postupně dávky zvyšujeme, pak za určitou dobu se dotyčný králík stane imunním i proti velké dávce cizí krve, která by jinak pro něho byla smrtelná. Stane se totiž imunním proto, že si jeho tělo vybuduje ochranné látky.

Takto imunizovanému králíku odeberu krev, dám ji do zkumavky, nechám ji srazit a do takto připraveného séra přidám trochu lidské krve. Nastane reakce, kterou žádná jiná živočišná krev nevyvolá. Průkaz, že přidaná krev pochází z člověka, je tedy nade vší pochybnost."

"Hrozně by mě zajímalo, kde tady seženeme králíka", namítl nepolepšitelný Norris," do Austrálie je odsud daleko a my jaksi dost spěcháme!"

"To vím také", odsekl nervozně Dr. Cooper. Ale pro tento pokus možno použít jakékoliv zvíře, například psa. Jenže ten je velký, a tak bude třeba, aby krev pro jeho imunizaci poskytli alespoň dva z nás."

"Mohu se nabídnout za pokusného králíka?" zeptal se s úsměvem Garry.

"Dobře, a já budu ten druhý. Hned se do toho dáme,"

"Ale co uděláme mezitím s Connantem?" řekl kuchař, vrhaje kradmé pohledy na nešťastného fyzika.

"Zatím nemáme žádný důkaz, že by byl něčím jiným, než my", uklidňoval kuchaře Dr. Cooper.

"Nemáme důkaz, nemáme důkaz", ječel Connant. "Co tedy vlastně jsem, vy mizerný lazebníku?"

"Můžete být právě tak člověkem, jako příšerou" odsekl brutálně lékař. "A teď mlčte a dobře mne poslouchejte! Víte moc dobře, proč jste to právě vy, o jehož lidské podstatě můžeme mít pochybnosti. Byl jste totiž jediný z nás, který strávil určitou dobu s příšerou o samotě poté, co se probudila k životu. Proto než bude znám výsledek mého pokusu, je přirozené, že vás musíme dát pod zámek. Stejně tak ale musíme izolovat Blaira, protože je přesvědčen, že kromě něho, nikdo z nás již nepatří mezi lidi. Zavřeme ho proto do skladištní boudy, kterou upravíme, aby tam mohl žít. Vy, Connante, zůstanete v této místnosti, kde můžete pokračovat ve své práci. Tak, a teď jdu připravit psa pro pokus."

"Jsem člověk, ale pospěšte si s pokusem, nesnesu ty vaše podezíravé pohledy" řekl utrápeně Connant.

Pod pečlivým dohledem velitele Garryho a lékaře, uchopil psovod Benning do svého medvědího sevření jednoho ze samojedů, nedbaje jeho rozhořčených protestů. Lékař pak vstřikl dávku lidské krve do psího těla a pomalu se vztyčil.

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Garry, hladě si ruku, z níž mu byl lékař odebral krev.

"Abych řekl pravdu, nevím. Tuto metodu sice dobře znám a často jsem ji prováděl na králících, ale na psech nikdy. Mimochodem, tyto testy se provádějí v kriminalistice, když jde o zjištění, zda krvavá skvrna je způsobena lidskou, či zvířecí krví."

"Blair mi dělá starosti, jak to s ním uděláme?" zamyšleně řekl Garry.

"Barclay a Benning šli přidělat zámky ke skladištní boudě, kde bude izolován. Jeho duševní stav mi ale dělá starosti. Jakmile se probere, bude mít jedinou utkvělou myšlenku, že my všichni jsme se změnili v příšery. A protože je biolog, okamžitě ho napadne jediné možné řešení."

"A to jaké?"

"Analogický postup, jako při napadení dobytčího stáda slintavkou, či-li pobít všechny nakažené kusy, včetně těch, které je nemocným byť i jen přiblížily."

Clarkovy rty se zkřivily v morbidním úsměvu: "Dopadne-li všechno špatně, pak by to bylo asi jediné řešení. Aspoň nás to zbaví nutnosti spáchat sebevraždu, ke které bychom se měli zavázat přísahou."

"Dr. Cooper se smutně pousmál: "To by bylo zbytečné hrdinské gesto, protože ten poslední z nás v žádném případě nebude člověk. Příšera by totiž neměla důvod spáchat sebevraždu, to je snad jasné!"

Mezitím se vrátil Barclay a hlásil, že do skladiště odnesl několik pytlů uhlí, potraviny a přikrývky. "Blair tam bude v naprostém bezpečí" dodal s pohledem na biologa, který se mezitím již probral a vyrážel ze sebe zoufalé výkřiky, kdykoliv se k němu někdo z přítomných přiblížil.

VIII.

Blair se ve své kůlně zakryté sněhem vklínil do nejvzdálenějšího kouta a podezřívavě sledoval oba své průvodce, kteří se na odchodu naposledy zastavili ve dveřích: "Hlavně, ať nikde z vás sem už nechodí" naléhal důtklivě. Vařit si budu sám. Kuchař Kinner je možná ještě člověk, ale nejsem si zcela jist."

Barclay s Benningem naposled prohlédli zámek a přes dveře navíc ještě přibili napříč několik silných prken, takže kůlna byla dokonale uzavřena. Pak se otočili, pobrali nářadí a vraceli se sněhovým průkopem zpět do hlavního tábora.

"Začíná jaro" zvedl oči k nebi Benning. Už abych byl odsud pryč, nějak se mi to tady přestává líbit!"

"Být tebou", zavrčel Barclay," tak bych s tím tolik nespěchal. Chlapíci, co právě teď mají hrozný spěch se odsud dostat, nejsou právě v oblibě, to snad chápeš?"

V táboře vládla dosti ponurá nálada. "Co dělá ten váš pes?" zeptal se netrpělivě McReady. "Uplynulo teprve třicet hodin, musíme mít strpení" odvětil lékař. "Před chvílí jsem mu vstříkl další zvýšenou dávku krve, ale musíme počkat ještě asi tak pět dní. Bojím se postupovat rychleji."

"Něco mne napadlo" řekl zamyšleně McReady, "kdyby Connant byl skutečně příšerou, tak by nás přece tak rychle neupozorňoval, že ten tvor obživl a utekl. Spíše by byl počkal až do rána, aby mu poskytl více času dokončit asimilaci psa a utéci."

"Myslím, že neuvažujete dost komplexně" odvětil lékař. "Pokud by ta příšera učinila z Connanta svou imitaci, tak by to musela provést dokonale po všech stránkách. Protože skutečný Connant by reagoval okamžitě, musela imitace reagovat stejně, jinak by vzbudila podezření. A to mě přivádí k závěru, že totiž, je-li každá část tohoto tvora zcela samostatná, pak se stará jen sama o sebe, či-li chová se naprosto sobecky. Proto asi té části, která by případně tvořila imitaci Connanta, naprosto nezáleželo na tom, jak dopadne druhá část, která se dala na útěk!"

"Co kdybychom Connanta podrobili nějakému testu" otázal se Barclay, který pozorně naslouchal rozhovoru obou mužů. "Snad by setřím dalo něco zjistit."

"Také jsem na to již myslel" řekl lékař, "ale podle všech známek je ten tvor telepatický, a tak jakýkoliv pokus vlákat ho do pasti nějakým výslechem nebo specielními otázkami by byl neúspěšný. Co je ale horší, je fakt, že problém Connanta lze rozšířit na nás všechny. To znamená hlídat se navzájem a neustále se pozorovat. Navrhnu veliteli, aby nás rozdělil do menších skupin, což usnadní vzájemnou kontrolu."

"Barclay se otřásl. "To bude peklo! Představte si jen ty pohledy, kterými se budeme vzájemně sledovat!"

IX.

Žádný z přítomných mužů nesledoval probíhající krevní test s větším napětím než nešťastný Connant. Z jeho paže lékař odebral do sterilizované zkumavky něco krve a přidal několik kapek séra získaného z imunizovaného psa, které měl v další zkumavce. Pak zatřepal zkumavkou a vložil ji do krystalizátoru naplněného teplou vodou. Teploměr udával teplotu krve, malý termostat potichu tikal a světlo v místnosti zablikalo, když byl zapnut elektrický ohřívač.

Ve zkumavce se začala tvořit vločkovitá sraženina, která pozvolna klesala ke dnu.

"Díky bohu!" zachraptěl téměř v slzách Connant. "Těch nekonečných šest dnů čekání v obavách, že test se třeba nepovede ...!"

Velitel Garry přistoupil ke Connantovi a srdečně ho objal.

"To znamená, že Connant je opravdu Connant a že nestvůra je tentokrát doopravdy mrtva?" zeptal se nadějným hlasem Norris.

"Connant je Connant a nestvůra je mrtva" usmál se na něho lékař.

Obytný prostor jakoby ožil chlapským veselím. Odevšad se ozýval smích a vzájemné poplácávání po ramenou. Muži se tlačili kolem Connanta, mluvili jeden přes druhého a všemožně mu projevovali své sympatie. Dokonce i psi v kotcích jakoby se nakazili veselím svých pánů a radostným štěkotem přispívali k všeobecnému radostnému vzrušení.

"Ale to pak znamená, že i Blair může být bez obav!" zvolal kdosi a hned několik ochotných mužů se obléklo, aby izolovanému biologovi oznámili radostnou novinu.

Dr. Cooper v pozadí zatím stále ještě manipuloval svými zkumavkami. McReady byl prvním, kdo si povšiml nezvyklé bledosti jeho obličeje. Lékař byl bledý snad ještě více než sraženina v jeho zkumavce. Z jeho hrůzou rozšířených očí náhle začaly kanout slzy.

McReady pocítil náhlý studený závan hrůzy, když lékař pozvedl svůj strhaný obličej a zasípal: "Garry, pro lásku boží, přijďte sem rychle!"

Velitel překvapeně pohlédl na lékaře a v okamžiku byl u něj. V místnosti nastalo mrazivé ticho a Connant se vztyčil jat neblahým tušením.

"Podívejte se, Garry, jen tak pro kontrolu jsem vzal trochu uschlé krve, co zbyla po té nestvůře, rozředil ji a přidal sérum. Reakce byla stejná, což dokazuje, že v séru ze psa jsou protilátky reagující stejně jak na lidskou krev, tak i krev netvora. A protože se serum ve psu vytvořilo po vstříknutí krve nás dvou, znamená to, že jeden z nás obou musí být netvor!"

X.

"Barclay, zavolejte zpět muže, kteří šli pro Blaira" poručil McReady, aniž zvýšil hlas. Mechanik beze slova vyběhl, zatím co v místnosti nastalo hrobové ticho.

Barclay se za chvíli udýchán vrátil. "Nic jsem jim neřekl, než že dr. Cooper je volá zpátky!"

Velitel Garry si povzdechl. "McReady, předávám vám velení, já už dál nemohu ...!"

Obrovitý McReady se upřeně podíval na velitele a pak sklonil hlavu. Garry pokračoval: "Možná, že jsem příšerou, ale vím, že tomu tak není. Nemám ale možnost to dokázat. Pokus dr. Coopera selhal, ale právě skutečnost, že na to upozornil, svědčí o tom, že zůstal člověkem. Příšera by naopak měla zájem na tom, abychom věřili, že pokus byl úspěšný."

Dr. Cooper se unaveně opíral o stůl. "Vím, že jsem člověk, ale také to nemohu dokázat. Jeden z nás dvou ale lže, protože můj pokus s použitím netvorovy krve jasně dokázal, že krev některého z nás patří příšeře. Garry sám o sobě však upozornil na okolnosti, které svědčí v můj prospěch, tak proč by na sebe uvaloval podezření, kdyby byl příšerou. Prostě se točíme v začarovaném kruhu ..."

Pak ale vybuchl s křečovitým smíchem: "Proč by ale měl můj test dokazovat, že j e n j e d e n z n á s o b o u se změnil v netvora? To by byla jen polovina možného závěru. Kdybychom oba byli netvoři, výsledek testu by byl stejný! Ha-ha-ha! My všichni můžeme tedy být netvoři - Connant, já, Garry - a vy také! Dr. Cooper se zhroutil v záchvatu křečovitého smíchu.

"Řekněte mi, McReady," teptal se polohlasem šéfpilot Van Wall, "vy jste přece skoro dokončil studium na lékařské fakultě dříve, než jste se dal na meteorologii, nemohl byste se o něco pokusit sám?"

McReady zvedl injekční stříkačku, která vypadla dr. Cooperovi z rukou a pečlivě ji omyl v alkoholu. Garry, sedě na okraji postele, oba zachmuřeně pozoroval.

"To, co řekl dr. Cooper" pronesl zamyšleně McReady, je sice naprosto logické, ale mám dojem, že na něco zapomněl. Nejprve mi ale pomozte."

Oba přistoupili k lékaři, který stále ještě ležel na zemi a hysterický se smál. McReady mu zabodl injekční jehlu do stehna, zatím co Van Wall ho podepíral. Jak začalo morfium působit, lékařův smích pozvolna umlkal, až přešel v tiché vzlykání.

Za jejich zády se ozvaly kroky a do místnosti vešli muži, kteří měli Blairovi oznámit radostnou novinu. Teď tu stáli zsinalí s obličeji bílými jako sníh na jejich oděvech.

"Je možné, že dr. Cooper měl pravdu, když řekl, že jsme se všichni změnili v netvory" řekl vztekle McReady. "Ale k čertu, já se cítím být normálním člověkem, a tak provedu ještě jeden test, i když třeba jen k vlastnímu uspokojení. Dávejte pozor!"

Nakapal něco své krve do zkumavky se žlutým sérem, na němž se ihned vytvořila stejná bílá sraženina jako při testu s Connantem.

"Jak je vidět, lidská krev vyvolává stejnou reakci, takže ani Connant, ani Garry nebo dr. Cooper nemusí být netvory. Serum ukazuje vždy stejnou reakci, takže si můžeme hodit mincí - buď jsou lidé, anebo ne, takže jsme zase tam, kde jsme byli na počátku."

Kuchař Kinner se začal horečně třást a nakonec ze sebe vypravil: "Jak tedy vlastně poznám, že se stávám příšerou? Dobrý bože, já jí možná už jsem!?"

"Vy byste to určitě poznal", zašklebil se ironicky Norris, "ale zato my ne!"

McReady zamyšleně pozoroval zbylé sérum v baňce. "Tahle zatracená patlanina nám ale zcela jednoznačně dokáže ještě jednu věc. Teď půjdu ke kravám a psům. Protože je jednoznačně dokázáno, že toto sérum reaguje pouze na lidskou krev a krev netvora, pak nemůže reagovat na zvířecí krev. Bude-li však reagovat, pak zvířata už nejsou zvířaty, ale ... A vy ostatní" dodal zvýšeným hlasem, "nevzdalujte se z místnosti a hlavně se nespouštějte navzájem z očí. A to vám povídám, žádné hlouposti!"

Pak se obrátil k Van Wallovi a Clarkovi: "Pojďte prosím se mnou a Barclay ať vezme s sebou pro všechny případy to své elektrické zařízení!"

XI.

Po návratu do hlavní budovy zašel McReady nejprve do umývárny, kde si dlouho a pečlivě myl ruce. Jeho tři společníci učinili totéž. Jejich obličeje byly ztrhané a Clarkův horní ret se nervozně chvěl.

Dveře umývárny se otevřely a na prahu se objevil Connant. "Co jste tam tak dlouho dělali, imunizovali jste snad zvířata pro další pokusy?" zeptal se zvědavě.

"Říkáte imunizovali?" odvětil Clark. "I tak to můžeme nazvat. Imunizovali jsme všechna zvířata, a to definitivně!"

"Ta obluda uvažuje s perfektní logikou" doplnil Clarka Van Wall. "Ten pes, kterému jsme původně vstřikovali lidskou krev pro získání séra, reaguje naprosto normálně, a tak jsme mu mohli odebrat další imunizované sérum. Ale všechna ostatní zvířata reagovala tak, jak jsme se obávali."

"Jak to?" zeptal se Norris.

"Prostě tak, že ze všech psů zůstal jen ten jediný a stejně tak nezbyla žádná kráva."

"Co to říkáte, žádní psi již nejsou?" Benningovi se podlomily nohy, klesl na židli a rozplakal se.

"Všichni psi, až na jednoho se při pokusu o test začali proměňovat, ale naštěstí to probíhalo dost pomalu. Musím pochválit Barclaye za jeho aparát na zabíjení elektřinou. Fungoval znamenitě."

"A co dobytek?" Kuchař Kinner čekal s napětím na odpověď.

"Stejná písnička. Byl to strašný pohled na proměňující se krávy. Naštěstí při poslední fázi jim vadil řetěz, jímž byly připoutány. Aby totiž co nejdéle zachovaly zdání normálních krav, musely jej mít na krku, a to nám podstatně usnadnilo likvidaci."

"A na co se psi a krávy proměňovali?"

"Brali na sebe tutéž podobu, kterou bral na sebe náš původní tvor, když jsme ho zaskočili u psů - totiž na vražedný živý mechanismus plný drápů a zubů!"

Kinner se pomalu vztyčil a jeho zděšený pohled utkvěl na plechovém kbelíku nedaleko kamen. Vyvalil oči a krok za krokem couval ke dveřím. Heho ústa se nehlučně otvírala a zavírala jako rybě na suchu. "Mléko" zaječel, "asi před hodinou jsem byl dojit krávy!" S nepříčetným křikem se vyřítil do chodby a pak ven na ledovou pláň, tak jak byl, bez ochranného oděvu.

Van Wall se za ním zamyšleně podíval. "Pravděpodobně zešílel, leda že by byl netvorem. Pojďme za ním, nemá lyže, tak ho dohoníme. Ale pro každý případ vezmu s sebou plamenomet."

Honba za uprchlíkem jim přinesla vítané uvolnění. Ale přesto několik mužů se v běhu zastavilo a křečovitě dávilo při pomyšlení na vypité mléko.

Norris, opřen o dveře, pozoroval zachmuřeně kbelík s mlékem.

"Jak dlouho myslíte, Macu, že ty krávy byly v tomto stavu?" McReady pokrčil rameny. Pak beze slova vstal, vzal zkumavky a poodešel ke kbelíku. Po chvíli se otočil: "Reakce je negativní.

Zřejmě v době, kdy je Kinner dojil, byly ještě normální. Je ovšem také možné, že jako dokonalé imitace, musely dávat správné mléko, aby se předčasně neprozradily. Prostě, můžete si vybrat." Pak se zamyslel: "Asi nejlepší metoda, jak od sebe rozeznat originál a imitaci, je kulka do srdce. Netvor zůstane na živu a zvíře zahyne."

"To je sice přesvědčivá metoda, ale bohužel, žádná zvířata už nemáme, takže přichází poněkud pozdě," poznamenal zasmušile Garry. "Netvor pro své množení má k dispozici už jen lidi, takže se máme na co těšit."

XII.

Van Wall, Barclay a Benning vstoupili do místnosti a stříkali z oděvu zbytky sněhu. Přítomní muži na ně beze slova pohlédli, a pak se věnovali své práci, nebo různým hrám, jimiž ubíjeli čas. Dr. Cooper na lůžku těžce oddechoval, Connant pokryl větší část stolu svými poznámkami a grafy, zatím co Garry a Dutton doplňovali vědecký deník výpravy. Z komory, do níž byl dopraven Kinner, bylo slyšet přes dvě místnosti a dvoje dveře, jeho výkřiky promísené modlitbami a vzýváním boha.

Clark, který chtě nechtě převzal funkci kuchaře - amatéra, vařil na kamnech čaj. Odstavil kotlík a pokynul McReadymu, aby přišel k němu.

"Celkem mi nevadí, že budu mít problémy s vařením, ale ječení toho šílence mi jde na nervy. Cožpak není nějaká možnost ho umlčet?"

McReady zavrtěl hlavou: "Obávám se, že ne. Snad bych mu mohl dát sedativum, ale naše zásoby morfia budeme asi potřebovat pro důležitější případy. Snad se uklidní sám."

"Pochybuji", zavrtěl hlavou Garry, ten jeho řev už trvá dlouho, a to působí špatně na morálku. Na druhé straně naše možnosti izolace jsou vyčerpány a kromě toho se nesmíme od sebe vzdalovat. Je to zlé, ale východisko nevidím."

"Opravdu neexistuje žádná možnost, jak se dopídit pravdy?" naléhal Clark. McReady zavrtěl hlavou: "Dr. Cooper řekl správně, že jeho test by byl jednoznačný, kdyby kontrolní sérum nebylo - řekněme - nakaženo. Bohužel, už nemáme žádné psy.

"A co chemická zkouška?"

"Naše chemie není dost pokročilá pro tento případ. Jak víte, použil jsem i mikroskopu a výsledek znáte. Tkáň tvora, který byl napůl pes a napůl netvor, nevykázala ve srovnání s tkání normálního psa žádný rozdíl".

K diskutující skupince se připojil Van Wall:"Pomalu se blíží večer a musíme organizovat noční odpočinek. Navrhuji, aby polovina mužů spala a druhá hlídala. Ptám se ale, kolik z nás je ještě lidmi. Když se obluda zmocnila Coopera - nebo vás Garry" - zarazil se a spěšně pokračoval - "nebo kohokoliv jiného ... Možná, že kterýkoliv z vás číháte na příležitost skočit mi na krk ... Ale ne, to je pitomost. Kdybyste všichni kromě mne byli netvory, nečekali byste tak dlouho. To znamená, že lidé jsou stále ještě ve většině. Ale přesto ..."

"Jen dokončete svou myšlenku" pobízel ho McReady. "Chcete říct, že možná stačí, aby jeden jediný muž byl ještě "pohlcen" a bude porušena rovnováha. Ale kdepak, můj milý, jste na velkém omylu. Ten tvor za normálních okolností není vůbec bojovný. Naopak, řekl bych, že je přímo mírumilovný. Nevěříte? Uvědomte si, že pro dosažení svých cílů vůbec nepotřebuje násilí, všechno mu probíhá v klidu a pohodě."

"Jak ještě bude ten zatracený kuchtík řvát ty své litanie a modlitby" zoufale lkal Clark, drže si oběma rukama hlavu. Bůh přece není hluchý, aby je musel tak vyřvávat!"

McReady se rezignovaně zvedl ze židle a zašel ke skříni, kde měl dr. Cooper uloženy medikamenty. Vybral nazdařbůh nějaký barbiturát a vyšel z místnosti doprovázen Van Wallem a Barclayem. V areálu tábora totiž již nikdo se neprocházel osamocen!

Po jejich návratu byly upraveny stoly a Clark v novopečené funkci kuchaře podával večeři. V místnosti chvíli panovalo příjemné ticho narušované jen občasným cinknutím příborů. Zanedlouho se však znovu ozvalo Kinnerovo hysterické řvaní a hlasité pronášení modliteb. Příležitostný kuchař Clark bolestně zkřivil obličej a Van Wall vztekle udeřil lžící do stolu.

"To snad ani není možné", zoufale zvolal Norris. "Ten chlap musí mít hlasivky z kalené ocele, nebo je-li už skutečně netvorem, pak si je může regenerovat do nekonečna!" Pak ale povstal srše zlostí: "Tak k čertu, McReady, vy tady velíte, tak udělejte něco! Stále jenom přemýšlíme o různých alternativách a jak to vypadá, docela zbytečně. A navíc ten řev toho zatraceného kuchaře! Myslím, že ze všeho nejvíc si všichni potřebujeme odpočinout a aspoň na chvíli přijít na jiné myšlenky. Ve stavu jakém jsme, se ničeho kloudného nedopátráme! Navrhuji proto, uspořádat filmové představení. Filmů máme dost, ale pro samou práci jsme se k promítání ještě nedostali. Tak ať se aspoň trochu pobavíme, než to všechno skončí!"

McReady vyjasnil zachmuřenou tvář: "Výborný nápad, aspoň se trochu uvolní atmosféra! Duttone, Barclayi a Benningu, připravte promítání a vy ostatní upravte prostor pro hlediště!"

"Hlavně ale nechte svítit světla," upozorňoval opatrný Norris.

"Správně", doplnil ho Clark, ale zvuk pusťte naplno, aby nás nerušil Kinnerův řev!"

Zatím co se připravovalo představení, McReady se posadil na lavici vedle Van Walla. Poněkud nejistě se usmál: "Něco mě napadlo, ale zatím je to příliš nejasné. Kromě toho nejsem si jist, že by bylo správné vzbuzovat v ostatních v této fázi nějakou konkrétní naději. Víte co, převezměte za mne tady dozor a já si zatím vedle lehnu a pokusím se tu myšlenku trochu konkretizovat."

Van Wall si zamyšleně pohladil světlý plnovous: "Nevím, jak se na to díváte vy, ale pokud ten tvor je telepatický, tak vaši myšlenku už zná a zaměří se na vás, jako na svou nejbližší oběť."

"Možná, že máte pravdu, ale nemělo by smysl provádět nějakou uspěchanou improvizaci. V každém případě uvidíme." S těmito slovy se McReady zvedl, poplácal Van Walla po rameni a odešel.

V sále mezitím zhasla světla i přes rozčilené protesty Norrisovy. Přesto však promítaný film vytvářel postačující pološero k tomu, aby diváci kromě filmu mohli pozorovat i své okolí. Ale ani zvuk, puštěný na maximální intenzitu, nestačil zakrýt Kinnerovo ječení.

Po nějaké době se McReady posadil na posteli. Něco ho znepokojilo, ale stále si nemohl uvědomit důvod svého neklidu. Náhle se vymrštil z lůžka a vběhl do místnosti: "Duttone, okamžitě ztište zvuk!" Ten se na McReadyha, udiveně podíval, ale poslechl. Všichni přítomní strnuli a upřeli zrak na McReadyho, který zvedl ruku a zvolal: "Všim-li jste si, že Kinner přestal křičet?"

"Asi si chce poslechnout film" byla charakteristická odpověď Norrisova. Dutton mezitím přerušil promítání a rozsvítil světla. McReady těsně sledován Barclayem a Van Wallem vyběhli na chodbu, zatím co Norris se zastavil mezi dveřmi a vyzval přítomné, aby zůstali na svých místech. Pozvolna se sál uklidnil, ale obličeje všech ztuhly v napjatém očekávání.

Asi po pěti minutách, které každému připadaly jako pět století, se ve dveřích objevil McReady, jehož ztrhaný obličej nevěstil nic dobrého. Jeho hlas prořízl napjaté ticho v místnosti:

"Protože se někomu zdá, že máme málo starostí, tak vrazil do Kinnera nůž, takže kromě oblud a cvoků máme mezi sebou navíc ještě vraha. Rozkošná společnost!"

XIII.

"A co Blair, mohl se dostat z boudy a zabít ho" ozval se někdo z přítomných.

"Nesmysl. To by se musel probourat a na to nemá nářadí. Ale mám tady něco, co nám snad pomůže odhalit vraha". Van Wall zvedl ruku, v níž držel cosi zabaleného do kusu látky. Byl to nůž asi s třiceticentimetrovou střenkou, jehož rukojeť byla do poloviny zuhelnatělá, ale přesto bylo možno na spálené části rozeznat něco, jako ornament.

"Clark vytřeštil oči: "Ale vždyť to je nůž, na jehož rukojeť jsem z dlouhé chvíle vyryl ozdobu a pak jsem jej asi zapomněl na kraji kamen. Někdo z nás jej mohl vzít, nepozorovaně se vzdálit, zabít Kinnera a stejně pokradmo se vrátit. Ano, musel to být někdo z nás, protože nikdo tady nechybí!"

"Nezapomínejte na možnost, že vrahem mohla také být příšera" namítl Garry.

"To není logické" zavrtěl hlavou Van Wall, "sám jste přece řekl, že my lidé, představujeme pro obludu důležitou surovinu, ale jen tehdy, jsme-li živí. Proč by se tak logicky myslící tvor zbytečně zbavoval tak cenného materiálu? Ne, příteli, v tomto případě jde o docela obyčejnou vraždu!"

"To znamená, že je nás zase o jednoho méně. Obludy jsou už možná v převaze" zamumlal Norris.

"Přestaňte už konečně s tím věčným sýčkováním" vyjel na něho Connant.

McReady si povzdechl a obrátil se k Barclayovi: "Půjdeme si něco ověřit. Pro všechny případy si vezměte svůj elektrický zabiják!" Chvíli zaváhal, ale pak natáhl ruku pro vražedný nůž, který před tím odložil na stůl. Oba muži sledováni Van Wallem zamířili k místnosti, kde ležel zavražděný Kinner. Ze záhybu chodby se náhle ozval dušený výkřik McReadyho spolu s klením obou jeho soudruhů. Nade vším však převládal jakýsi dunivě mňoukavý řev.

Norris, který byl nejblíže u dveří, vyběhl z místnosti, ale dříve než dorazil k ohybu chodby, děsivý řev přestal. Po několika

dalších krocích se Norris zastavil jakoby zmrazen. Kinner, nebo spíše to, co jím kdysi bylo, ležel na zemi téměř přeťat dlouhým nožem, který McReady svíral v napřažené ruce. Vedle něho seděl na zemi Van Wall, tiše sténal a držel se za tvář. Naproti tomu Barclay s divokým vztekem v očích přejížděl mrtvolu svým strašlivým elektrickým kartáčem.

Na pažích nešťastného Kinnera bylo vidět zvláštní výrůstky a šupiny. Jeho ruce se změnily v jakési boule, z nichž vyrůstaly zdeformované prsty, zakončené deseticentimetrovými zahnutými paťáty ostrými jako břitva.

"Kdokoliv zapíchl Kinnera, může se klidně přiznat, protože nám vlastně prokázal neocenitelnou službu". McReady pohlédl na nůž, který stále ještě držel v ruce a pokračoval: "Zbavil nás jedné z oblud. Když jsme vstoupili a prohlídli Kinnera, byl dokonale mrtev. Teprve až Barclay se pro všechny případy dotkl mrtvoly svým "kartáčem", začala se proměňovat na tvora, vybaveného zuby a drápy pro obranu i útok."

Norris vrhl zamyšlený pohled na to, co mu leželo u nohou: "Když si pomyslím, že po celou tu dobu se tahle příšera modlila k bohu, kterého nenáviděla a ničila nám uši citáty z bible, kterou nemohla znát ... příšerně dokonalá kopie!"

Když se vrátili do místnosti, vyzval McReady přítomné, aby se Kinnerův vrah bez obav přihlásil a vysvětlil důvody, proč vlastně k žádné vraždě nedošlo. Po chvíli ticha se ozval Clark: "To neustálé ječení a řvaní pobožných litánií mne přivádělo k šílenství. Seděl jsem u dveří blízko kamen, a tak ..."

"Kamarádi", McReady se otočil ke shromážděným mužům, "dovolte, abych vám představil jediného z nás, který beze všech pochyb je člověkem. Prokázal to tím, že spáchal vraždu, což je jistě ojedinělý případ v celé historii soudnictví. Kdyby byl obludou, proč by zabíjel druhou? V tom není žádná logika a obludy jsou, jak známo, přísně logické. Přesto ho a vás všechny žádám, abyste pro příště podobný drastický průkaz totožnosti neprováděli. Mohli byste nedopatřením zabít opravdového člověka. Kromě toho myslím, že jsem přišel na jinou, méně drastickou formu identifikace. Alespoň pro lidi, jak doufám!"

"Zase nějaký test?" zeptal se nedůvěřivě Connant. "Něco podobného. Ale tentokrát jsem přesvědčen, že výsledek bude jednoznačný." McReady se na Connanta povzbudivě usmál.

"A vy všichni zůstaňte na svých místech" pokračoval, obraceje se ke shromážděným mužům. "Každý z vás, ať sleduje svého souseda, protože příšery mezi námi dovedou číst myšlenky a již vědí, co mám v úmyslu. Barclayi, přineste svůj popravčí nástroj a dva z vás ať ho doprovodí!"

Atmosféra v místnosti jakoby byla náhle nabita elektřinou. Každý z mužů ztuhl a v očekávání hrozícího nebezpečí podezřívavě pozoroval své sousedy.

"Bude to dlouhá procedůra" zeptal se Garry, když Barclay a jeho druzi se vrátili.

"To přesně nevím" odvětil zamyšleně McReady. "Ale co vím zcela přesně, je to, že test se podaří a bude zcela jednoznačný. Kinnerův případ mne v tom definitivně utvrdil."

Barclay stál opodál, svíraje v rukou násadu lopaty, na níž byly připojeny oba konce kabelu, ježící se rozpletenými dráty. McReady se k němu obrátil: "Všechno funguje a dynamo je hlídáno?"

"Buďte bez obav" ujistil ho Barclay. "Při sebemenším dotyku je kabel schopen zabít i býka!"

"Všichni jste slyšeli" McReady se obrátil k přítomným, "že dr. Cooper, před tím, než se zhroutil, řekl, že příšera je v podstatě sobecká. Tato charakteristika se nevztahuje jenom na její vnitřní struktury, ale i na jednotlivé části těla a tím i na jednotlivé buňky a jejich jádra. A to je podstata mého testu. Krev je právě tak součástí těla jako srdce, ledviny nebo játra. Skládá se z milionů krevních tělísek, které stejně tak, jako ostatní orgány, jsou tvořeny buňkami. Zraněná příšera krvácí a jednotlivá krevní tělíska ve vyteklé krvi okamžitě nabývají vlastní individualitu se vším, co s tím souvisí. Vím, zní to jako paradox z horečného snu, ale cožpak v takovém horečném snu již celou řadu dní neživeme?"

"Co se tedy stane, když dáme do zkumavky kapku krve pocházející z příšery a přiblížíme k ní rozžhavenou jehlu? Nic, než

to, že kapka krve či spíše její buňky budou před jehlou uhýbat, jak jim velí pud sebezáchovy!"

"A teď vy, příšery mezi námi, dobře poslouchejte! My proti vám bojujeme se zanícením a s vynalézavostí, kterou se snažíte napodobit, ale protože jste jenom kopie, vždy zůstáváte o krok za námi. Nastal rozhodný okamžik a i kdybyste mi vypálili mozek, je už pozdě. Ti, kteří zůstanou lidmi, dovedou můj test do konce se všemi důsledky!"

Z lékařovy skříňky vzal několik zkumavek, malý lihový hořák, platinový drátek zatavený do skleněného držadla a skalpel. Všechny tyto věci urovnal před sebe na stůl, a pak vyzval Barclaye s Duttonem, aby připravili svůj smrtící aparát a byli připraveni k okamžitému zásahu.

"Tak, a můžeme začít" oznámil McReady ledovým hlasem. "Van Walle, prosím ..."

Smrtelně bledý Van Wall se přiblížil ke stolu a natáhl paži. Ostatní ho sledovali se zatajeným dechem. Barclay křečovitě svíral rukojeť smrtícího kabelu a z čela mu kanuly lesklé kapky potu.

McReady vzal skalpel a jemně řízl do Van Wallova palce. Obrovitý muž se trochu zašklebil, ale jinak se ani nepohnul. Meteorolog zachytil několik kapek jeho krve do zkumavky, kterou pak umístil zpět do stojánku. Van Wallovi pak podal kousek vaty a u ukázal na lahvičku s jodovou tinkturou.

Pak vzal platinový drátek, rozžhavil jej nad kahanem a vsunul do zkumavky s krví, sledován napjatými pohledy všech přítomných. Žhavý drát se dotkl krve, která zasyčela, ale zůstala bez pohybu. McReady ještě asi pětkrát ponořil drátek do zkumavky, ale výsledek byl stejný.

"Výborně", pronesl s ulehčením, "je to v pořádku. A teď prosím, abyste se chopil přístroje místo Barclaye. Barclayi, předstupte!"

Zkouška dopadla stejně, jako u Van Walla. McReady s ulehčením poplácal mechanika po zádech.

"A teď vy, Dut ...!"

McReady nestačil dokončit svou výzvu. "Pozor, Barclay!" V místnosti se rozpoutalo peklo. Ještě než mohl Barclay zasáhnout, pověsily se hrozny mužů na falešného Sama Duttona a strhly ho k zemi. Obluda v Duttonově podobě, na níž okamžitě začínaly vyrážet drápy a tesáky, řvala, prskala a ječela, ale v několika okamžicích z ní zbyly jen cáry zkrvaveného masa pod údery seker, klacků a nožů rozzuřených mužů. Barclay svědomitě po nich přejížděl svým smrtícím nástrojem a praskot elektrických výbojů vytvářel ve ztichlé místnosti morbidní atmosféru. Van Wall uchopil láhev s kyselinou a každý cár těla pečlivě polil.

McReady odstoupil od stolu a utřel si zpocené čelo. Pak přejel ztrhaným pohledem přítomné muže:

"Když jsem viděl ten pohled plný záští, který příšera na mne v poslední chvíli vrhla, polila mne hrůza. Ale ta se ihned změnila na stejně strašnou nenávist. Když si pomyslím, jak nádherný člověk byl Dutton, tak bych ty obludy nejraději vařil ve žhoucím oleji. Ubohý Dutton! Ale teď je řada na mně!"

Uchopil skalpel, řízl se do palce a sledován úzkostlivými zraky ostatních, provedl osudný test.

Dvacet vteřin poté, všichni vydechli ulehčením. Ale McReady zůstal vážným. "Connant měl pravdu, když se děsil vašich pohledů" poznamenal. "Ani ti samojedští psi, když se vrhali na příšeru, nemohli se dívat zuřivěji. Do smrti budu vidět před sebou ty vaše oči!"

"A teď jste na řadě vy, Connante! Přistupte ke sto ..." Ani tentokrát nestačil Barclay použít svého smrtícího nástroje dříve, než Connant zmizel pod valem mužských těl. Teprve pak mohl dokončit svou strašlivou práci ...

"Proboha, Connant, jeden z našich nejlepších lidí" téměř zavzlykal Garry a klesl zhrouceně na židli. Ale půl minuty poté se jeho krev ve zkumavce snažila utéci před žhavou jehlou. Garry, vrhaje blesky z rudých očí, napůl již proměněn v příšeru, zápasil se stejnou zuřivostí jako před ním Dutton a Connant. Ale bezvýsledně.

-XIV.-

"Tenhle byl poslední?" zeptal se dr. Cooper zvedaje se z lůžka. Jeho oči byly rudé od slz a v obličeji byl bledý jako stěna. "Tak tedy jich bylo celkem čtrnáct - příšerné!"

McReady sklonil hlavu, aby zakryl své dojetí. "Dal bych za to nevím co, kdyby je bylo možno nějak ušetřit - Garry, Connant, Dutton, Clark ... - takoví lidé!"

Dr. Cooper ukázal na nosítka s nimiž Barclay a Norris vycházeli z místnosti: "Kam je nesou?"

"Ven na ledovou plán. Rozbili jsme asi padesát beden a sudů a navršili na to půl tuny uhlí. Naskládají je na to a pak polijí benzínem. V místnosti jsme již vše pečlivě vyčistili a vypálili."

"Okamžik", přerušil do dr. Cooper, "neřekl jste mi, jak dopadl Blair!"

McReady se vymrštil ze židle:"Proboha, na toho jsme úplně zapomněli. Myslíte, že se z toho šoku dostane?"

"Proč ne, za předpokladu, že je opravdu člo ..."
Ale McReady byl již z místnosti venku a jeho hlas otřásal místnostmi základny. Za chvíli ho bylo vidět, jak sledován Van Wallem vlekoucím plamenomet, Barclayem a Norrisem, uhání jen v nejnutnějším zimním oblečení po ledové pláni k nedalekému skladišti.

Z komína skladiště se nekouřilo, přesto, že bylo přes čtyřicet stupňů pod nulou. Barclay, nesoucí sekeru, se náhle zastavil a ukázal vzhůru. Nad nimi, jen několik desítek metrů vysoko, kroužil obrovský albatros. "První posel jara", komentoval, ale pak se zarazil:

"Proboha, jest-li se obludě podařilo dostat se ze skladiště ..." Norris bleskurychle rozepjal kožich a z kapsy vnitřního oděvu vytrhl pistoli. Zasněženou krajinou se ozval výstřel a pak druhý.

Albatros vyrazil ze sebe drsné zakrákání. Několik ocasních per z něho odlétlo a krouživým pohybem se snášelo k zemi.

Norris pokračoval v palbě. Z albatrosa odlétly další péra, ale to již nabral výšku a zanedlouho zmizel směrem k pobřeží.

"Už se sem nevrátí" poznamenal spokojeně Norris schovávaje pistoli. Ale zarazil se, když Barclay položil prst na ústa a ukázal směrem ke skladišti. Tam štěrbinami mezi prkny vyzařovalo jakési nepřirozené modré světlo a ozývalo se divné bzučení, do něhož se mísilo zvonění ve spěchu odkládaných nástrojů.

McReady zbledl: "Bůh nám buď milostiv, jest-li se Blair změnil v obludu a ..."

Potichu se připlížili ke skladišti a Barclay začal opatrně odstraňovat prkna, jimiž byly zvenčí přibity dveře. Občasný skřípot vytahovaných hřebů připadal McReadymu jako výstřely těžkých děl. Netrpělivě přiložil oko ke štěrbině, nahlédl dovnitř a ztrnul.

"To není Blair, to je -,,, to je ... stvůra" zachraptěl. "Strašná stvůra ... Je skloněna nad lůžkem, je tam nějaká věc, něco jako torna na záda. A teď se to samo od sebe vzneslo ke stropu!"

"Jdeme na to" zavelel Barclay tonem, který nepřipouštěl odporu. "Všichni najednou! - ale ne, vy Norrisi, postavte se za nás a kryjte nás pistolí!"

McReady a Barclay se současně vrhli na dveře, které se provalily dovnitř. Jako by byla z gumy, vrhla se stvůra dopředu. Čtyři chapadla byla vztažena k mužům, přičemž jedno z nich na ně namířilo jakousi lesklou, asi půl metru dlouhou trubku. Sešklebené rty odhalovaly tesáky podobné hadím zubům a tři rudé oči planuly šíleným vztekem.

Norrisova pistole zahřměla a namířená trubka se rozletěla na kusy. Z prostřeleného chapadla začala prýštit jakási zelenavá tekutina. Další tři rány oslepily děsivé oči a příšera s hrozným řevem klesla na podlahu, ale v okamžiku zase povstala. V místech, kde byly její oči, se chvěla a bublala podivná hmota, která rychle zaplňovala strašlivé rány.

Barclay vší silou zaťal sekeru do obludné hlavy. Příšera znovu upadla, ale současně vymrštila proti mužům svá dlouhá

chapadla. Barclay nestačil uskočit, takže jedno z nich mu sevřelo nohu. Uchopil se, aby se vyprostil, ale s hrůzou cítil, jak povrch chapadla mu proniká kůží na rukou. S nadlidskou silou se vyprostil, zatím co chapadlo hledalo - hledalo - živé lidské tělo, aby ho mohlo asimilovat.

V tom okamžiku zasyčel McReadyův plamenomet. Obluda řvala a náhle jí z každého chapadla začaly vyrůstat strašlivé spáry. Žár plamenometu je však stačil upalovat dříve, než mohly plně dorůst.

Se zuřivým řevem se netvor vzchopil a vyřítil se ze dveří, aby unikl zžíravým plamenům, ale marně. Sekera, plamenomet a Norrisova pistole z ní zakrátko učinily beztvárnou páchnoucí hromadu.

"Není tam náhodou ještě jedna?" zeptal se opatrně McReady.

"Mám dojem, že už neměla čas vyvést mladé" odpověděl suše Norris, zatím co Barclay si zasmušile prohlížel potrhané a potřísněné šaty.

McReady vstoupil opatrně do kůlny a pozorně se rozhlížel. Přestože dveře byly vyvráceny, bylo tam příjemně teplo a vlhko. Na stole ležela jakási slátanina ze součástek vyřazeného rádia, magnetů, různých střepů a skleněných trubiček, pocházejících z rozbitého a vyhozeného destilačního přístroje. To vše bylo zdánlivě beze smyslu rozloženo kolem kamenné krychle, z níž vyzařovalo intenzivní modré světlo. Vedle spočívala další hromada různých součástek, obklopující průhlednou kouli, naplněnou lesknoucí se kapalinou.

"K čemu tohle všechno potřebovala?" podivil se McReady.

"Bude třeba to co nejpečlivěji prozkoumat." řekl Norris, skláněje se nad stolem. "Mám dojem, že to vše souvisí s praktickým uvolňováním atomové energie, a to způsobem, o jakém se našim vědcům ani nesnilo. Je zde vyráběno světlo bez tepla, těžká voda jenom ze sněhu a ta koule bude asi souviset s akumulováním čisté energie. Bože, jaké mozky a znalosti musely mít ty bytosti!"

McReady vyšel ze dveří a zamyšleně se díval na žalostné trosky této strašné a při tom tak nesmírně inteligentní bytosti. "Už nikdy je neuvidíme! Jejich příchod na zem byl čistě náhodný, ale stejně se děsím pomyšlení na to, jak by asi vypadal náš dnešní svět, kdyby se jim před dvaceti miliony let podařilo přistát někde na příhodném místě!"

Otočil se a vrátil se zpět. Jeho pohled náhodou zamířil ke stropu kůlny, na němž byla jakoby přilepena zvláštní torna s popruhy. Byla zhotovena ze sploštělých plechových krabic od konzerv a jiného nedefinovatelného materiálu a vše bylo propleteno koženými pásy a popruhy.

Barclay se vyšplhal na stůl a jenom s obtížemi se mu podařilo stáhnout tornu dolů. Pak si ji navlékl na záda, vyšel ven, rozběhl se a vyskočil. Vznesl se až nad střechu skladiště a pozvolna se snášel dolů.

"Antigravitační zařízení!" McReady téměř ztrnul údivem.

"Samozřejmě", pokývl hlavou Norris. "A my chytráci se domnívali, že když poškodíme všechny únikové prostředky, tak toho netvora zde izolujeme! Ale on měl zde ve skladišti k dispozici všechny možné odpadky a vyřazená zařízení a navíc dílnu, kde ho nikdo nerušil. Představte si jen, jak by to dopadlo, kdyby měl po ruce perfektní vybavení a ne jen odpadky! Ale i tak mu stačil týden, aby z těch odpadků udělal zázraky. Ještě chvíli a pomocí antigravitačního přístroje a atomové energie mohl dosáhnout civilizovaných krajin jediným skokem!"

McReady souhlasně pokývl hlavou: "Mám dojem, že jsme měli úžasné štěstí. Přijít tak o hodinu později, byla by nás příšera přivítala asi jinak. Anebo by tu už vůbec nebyla, a to by znamenalo konec lidstva." "Možná", pokračoval, "že pomocí těchto poznatků se možná dostaneme brzy na jiné planety a třeba ještě dál. Kromě toho nám poslouží v případě, že by k podobnému setkání mohlo někdy v budoucnu dojít."

J. W. Campbell ml.: La bète d'outre monde (Obluda z vesmíru), originální název "Who goes there " z francouzské edice Denoël,1955.

Překlad a úprava - MM -

John Campbell mladší

S E B E V R A Ž D A (Suicide)

I.

Rudá koule cizího slunce zapadal pozvolna za stometrové domy široké ulice, v níž přistála kosmická loď pozemšťanů. Všude panovalo nepřirozené ticho, naprosto neslučitelné s představou tak obrovského města.

"Je zvláštní, že si nás ještě nikdo nevšiml" obrátil se ke svým dvěma druhům Bar Young, podléhaje zvláštní tíživé náladě. "Ještě včera jsme na tomto místě zahlédli úplné moře světel!"

Ross se kolem sebe neklidně rozhlédl "Soudě podle tvaru domů, vchodů a zaparkovaných vozidel, musí obyvatelé této planety být podobni nám. Proto se mi nezdá, že by spali ve dne a probouzeli se po západu slunce."

"Odejít také nikam nemohli", přidal se Hall. "Nikde tady není letiště, železnice nebo silnice. Na jinou planetu také nemohli odletět, protože nic podobného kosmodromu jsme neobjevili."

"V každém případě musíme zjistit, co se tady vlastně stalo. Kdyby se jednalo o nějaké malé provincionální městečko závislé na těžbě nějakých nerostů, chápal bych, že po jejich vytěžení bylo opuštěno. Ale velkoměsto o rozloze několika tisíc čtverečných kilometrů s budovami třista metrů vysokými a alespoň deseti miliony obyvatel se nevyprázdní jen tak ze dne na den. Kromě toho je tu všude čisto a pořádek, jako by se ještě včera uklízelo." Ross potřásl hlavou a pokračoval "Ten pořádek svědčí také o tom, že obyvatele nevyhubila nějaká epidemie. To by to tady vypadalo podstatně jinak!"

Mezitím slunce zašlo úplně a město se ponořilo do tmy. V tom okamžiku se v rozlehlém parku před nimi objevilo jasné světlo. Vycházelo z jakéhosi obelisku postaveného uprostřed prostranství a ozářilo celé okolí. Muži se přikrčili a chopili se laserových pistolí. Ale bylo to zbytečné. Jakoby světlo z parkového obelisku bylo signálem, rozsvítila se naráz světla na všech prostranstvích a ulicích. Průčelí domů bylo osvětleno do výše několika pater, zatím co jejich horní části se jen matně rýsovaly proti hvězdnaté obloze.

"Automatické veřejné osvětlení," konstatoval Hall "ale všimněte si, že není osvětleno ani jediné okno!"

"To se mi nějak nelíbí", potřásl hlavou Young. "Něco se tady muselo stát. Tu záhadu musíme prozkoumat. Mrazí mne z toho v zádech, protože ty domy vypadají, jako by na nás chtěly skočit. Navrhuji vrátit se na loď, a tam se v klidu poradíme."

II.

"Nebylo by lépe odstartovat a najít nějaké jiné město na polovině planety, kde je právě den?" Hallovi se zřejmě nechtělo vydat se na průzkum v noci.

"Ne" řekl rozhodně Ross. "Nesmíme podléhat instinktivnímu strachu z temnoty. Myslím, že tady jsou ideální podmínky. Jsou tu široké ulice, takže naše loď se v nich bez obav může vznášet a podle potřeby přistávat. Kdo ví, zda bychom tak velké město a tak příhodné podmínky vůbec jinde našli, a kromě toho, bychom ztratili spoustu času. Navrhuji letět prostředkem této ulice a když uvidíme něco neobvyklého, přistaneme a prozkoumáme to."

Nebylo námitek, a tak za chvíli se kosmická loď vznášela nad ulicí a pomalu letěla podél obrovských budov. Její mocné

reflektory je ozařovaly tam, kde nedosáhla záře pouličního osvětlení. V přízemí domů bylo vidět množství prostorných výkladů plných zboží neobvyklého tvaru a neznámého účelu. Podél chodníků parkovala v naprostém pořádku vozidla, připomínající běžná pozemská vznášedla.

"Odešli a nic s sebou nevzali," konstatoval zamyšleně Young. Ross ani Hall neodpověděli. Šedomodré Hallovy oči hleděly upřeně před sebe a jeho prsty jemně přejížděly kontakty řídícího pultu. Rossův hubený obličej byl přitištěn k průzoru a jeho oči registrovaly pozorně každý detail.

Kosmická loď pomalu proletěla centrem a přiblížila se k okrajovým čtvrtím města. Domy pozvolna ztrácely svou výšku a měnily se na budovy předměstského rázu. Pod nimi se rozkládal malý park obklopený domy zřejmě obytného charakteru.

"Tady přistaneme" rozhodl Ross. "Halle, vezmi kameru, budeme ji potřebovat. A pro všechny případy každý svoji zbraň!"

Když vystoupili z lodi, ozvěna jejich kroků působila v mrtvém tichu přímo děsivě. Přešli ulici a zamířili k nejbližšímu domu. Nebyly tam dveře, pouze široký průchod vedoucí na nádvoří plné květin, stromů a ozdobných plastik. Uprostřed byl bazén s čistou, průhlednou vodou. Nádvoří obklopovala třípatrová budova s rozsáhlými terasami v každém patře. Stěny domu byly ze zvláštní plastické hmoty, které se ve světle jejich svítilen namodrale leskly.

"Ti lidé si nežili špatně" poznamenal Young "a přece odešli!"

Dveře jednoho bytu byly otevřeny. Muži vstoupili dovnitř a ocitli se v jakési obývací místnosti, která sloužila zřejmě také za pracovnu, soudě podle vybavení, nijak zvlášť se nelišícího od pozemského. Na psacím stole zvláštního tvaru leželo několik popsaných papírů. Ross se jich rychle zmocnil, ale pak v rozpacích zavrtěl hlavou. Písmo bylo neznámé, trochu podobné arabskému. Na křesle ležely roztažené noviny tištěné obdobným písmem. Podle výrazného titulu a jednotné úpravy bylo zřejmo, že píší o nějaké mimořádně důležité věci. Určitě by do celé záležitosti vnesly jasno, ale jak překonat bariéru písma a jazyku?

"Tady jsou ještě jedny dveře" oznámil Young, který pozorně prozkoumával pokoj. Oba společníci zvědavě přistoupili a s rozžatými svítilnami vstoupili do dalšího pokoje. Byla to ložnice zařízená téměř v pozemském stylu. Světlo svítilen přeběhlo po stěnách a zastavilo se na širokém lůžku. Ross, který stál vpředu, vyrazil ze sebe zděšený výkřik a zmateně uccuvl.

Na lůžku leželi muž a žena. Jejich rysy až na některé detaily se podstatněji nelišily od lidských. Mužova ruka objímala ženu, jakoby ji chtěla chránit i v tomto okamžiku smrti. Na zemi ležela lahvička z rudého skla se zelenou vinětou, na níž bylo výrazným písmem něco napsáno.

Muži se tiše přiblížili. Vše pokrývala vrstva prachu svědčící o tom, že tragedie se udála nejméně před desetiletími. Ross zvedl lahvičku, v níž zbylo ještě něco bezbarvé kapaliny, uzavřel ji a vsunul do kapsy. "Poohlédneme se ještě jinde," řekl tiše a vyšel z pokoje. Ostatní ho mlčky následovali.

V sousedním bytě nalezli v jednom z pokojů asi desetiletého chlapce s prostřelenou hlavou. V dalším pokoji spočívala v křesle žena svírající v objetí malé děvčátko. Obě byly zastřeleny. Muži s očima vytřeštěnýma hrůzou vešli do dalšího pokoje a na prahu ztrnuli jako přimraženi. Na zemi ležel muž s obličejem ztrhaným bolestnou křečí a tělem nepřirozeně prohnutým. Vedle něho ležela zbraň podobná pistoli. Opodál byla lahvička obdobná jako ta, kterou nalezli v prvním bytě. Byla prázdná.

Ross zvedl pistoli a prohlížel ji. Žádné náboje v ní nebyly.

"Zdá se mi, že tomu rozumím," řekl po chvíli. Otrávil svoji rodinu a pro jistotu ji ještě zastřelil. Pro něho již nezbyl žádný náboj a tak se otrávil. Ale asi toho jedu bylo málo, takže zemřel v hrozných bolestech."

Pak se ale zamyslel: "Víte, co mi vrtá hlavou kromě těch záhadných sebevražd? Je to skutečnost, že všechny ty mrtvoly jsou dokonale zachovány, přesto, že od tragedie uplynulo mnoho let. Tomu vůbec nerozumím!"

"Ale proč, proboha proč to všechno?" zaúpěl Young. "Nezdá se, že by je něco ohrožovalo. Nebo nějaká záhadná invaze z vesmíru? Proč se ale nebránili a raději spáchali sebevraždu?"

Ross pokrčil rameny "Možná, že šlo opravdu o nějakou invazi z vesmíru. Kdo ví, jakou může mít formu, a proto je důležité, abychom zjistili důvody této tragédie, která by se třeba mohla opakovat i u nás. Země musí být informována!"

Prošli ještě několik domů, ale všude to bylo stejné. Dokonale konzervované mrtvoly lidí a prázdné nebo poloprázdné rudé lahvičky se zelenou nálepkou.

Po návratu do kosmické lodi se rozhodli, že prozkoumají podrobněji celou planetu. Vyrazili a zanedlouho jim velkoměsto zmizelo z očí. Jak se blížili k obzoru, temnota se postupně měnila v šero a pod nimi se objevila denní strana planety. Letěli nad zvlněnou, převážně lesnatou krajinou, protkanou nitkami řek.

"Město!", zvolal Young, který první spatřil v dálce budovy ještě napůl skryté v ranní mlze. Hall beze slova stočil řízení směrem k městu a zanedlouho loď přistála uprostřed rozlehlého městského parku.

II.

Procházeli širokými ulicemi oživenými sloupořadím z bílého kamene podobného mramoru. Domy byly postaveny z průsvitného materiálu, takže budily dojem, jako by byly osvětleny zevnitř.

Město bylo stejně mrtvé, jako to, které navštívili předtím, jen s jedním rozdílem. Zatím co tam vládl pořádek a lidé spáchali sebevraždu v soukromí, zde tomu bylo naopak. Všude kolem dokola, v parku, na ulicích a chodnících se válely mrtvoly jednotlivé i v celých skupinách vzájemně propletených v předsmrtné křeči. Slunce odbarvilo jejich obleky, které čas změnil v pouhé cáry, zatím co těla mrtvých byla nedotčena, jako by byli lidé zemřeli včera. A všude se válely lahvičky z rudého skla ...

Muži, překračujíce opatrně ležící těla, se zastavili před vysokou budovou na konci parku.

"To bude asi nějaký úřad, nebo administrativní centrum," uvažoval Hall. "Možná, že tam najdeme nějaké vysvětlení celé té záhady".

Přešli širokou třídu posetou stovkami dopravních prostředků nakupených všude bez ladu a skladu.

"Všimněte si rozdílu mezi oběma městy. Zde se lidé otrávili tam, kde právě byli, zatím co v prvním městě se uchýlili do soukromí. Možná, že se jedná o dva různé národy, soudě podle jejich psychologie. To může znamenat, že mají i odlišnou řeč, i když písmo, zdá se, mají stejné."

Velká monumentální vrata byla otevřena. Prošli dlouhou chodbou s množstvím dveří a tabulkami zřejmě orientačního charakteru. Všude byla vysoká vrstva prachu pokrývající nábytek, předměty a mrtvoly, na které, jak se zdálo, čas vůbec nepůsobil. Prošli několika patry, ale nenalezli nic, co by přispělo k objasnění záhady.

"Snad kdybychom zkusili pátrat v tropické zóně planety," navrhl Hall. "Co kdyby tam byla někde opuštěná a izolovaná osada, kam toto šílenství nezasáhlo. Přece někde musí být klíč k tomuto tajemství!"

Návrh byl přijat a muži se vrátili k lodi, která se zanedlouho vznesla a zamířila jižním směrem. Planeta se podobala zemi i pokud jde o postavení k slunci a sklon k oběžné dráze. Letěli zvlněnou krajinou protkanou nitkami řek. Občas zahlédli města, která však rovněž nejevila známky života.

Krajina dostávala postupně tropický ráz. Loď sestoupila níže a letěla nad bujným pralesem protkaným vodními toky, přecházejícími občas v rozsáhlé bažiny. Po izolovaných usedlostech nebo osadách však nebylo ani známky.

"Přistaneme tady," řekl Ross když se blížili velkému městu. "Zřejmě je tady veškerý život koncentrován do měst a nějaké usedlosti bychom asi marně hledali."

Město bylo mrtvé jako ty, které navštívili. Písmo na nápisech bylo stejné, jako všude jinde.

"Jak to vypadá, tak na celé planetě byla jednotná řeč a jednotné písmo, takže tím končí naděje na jeho rozluštění, protože za těchto okolností nějakou pomůcku ve formě rosetské desky [1] nenajdeme," řekl zklamaně Hall, když se vraceli k lodi.

"Jedné věci ale nerozumím," řekl Ross. "Všude tolik mrtvol, ale bez sebemenší známky rozkladu po tolika letech. Viděli jste někde nějakou kostru? I při zdejší nepatrné vlhkosti vzduchu není možné, aby se udržely v neporušeném stavu, zejména zde v tropické oblasti!"

"To je skutečně záhada," pokýval hlavou Young, "ledaže by ten jed v sobě obsahoval nějaké konzervační látky."

"Ale co by to mělo za smysl? Máme zde civilizaci na velmi vysoké úrovni, která z neznámých důvodů spáchala sebevraždu. Budiž, ale proč si tak vyspělá civilizace zachovala tak atavistický a fetišistický zvyk, jako je konzervování mrtvých? Kdyby byli na intelektuální úrovni starých Egypťanů, chápal bych to. Ale oni byli přinejmenším na naší úrovni!"

Ross pokrčil unaveně rameny "Myslím, že bude nejlépe, když odsud vypadneme. Jsme unaveni, nervózní a ta morbidní atmosféra planety nám brání v logickém myšlení. Máme spoustu vzorků, dokumentů a snímků, takže během těch tří let zpáteční cesty k Zemi snad přijdeme na nějaké vysvětlení."

Kosmická loď se vydala na zpáteční cestu. Kotouč planety se pozvolna ztrácel na pozadí hvězdnatého vesmíru. Uplynou téměř tři roky, než se země dozví o hrůzném objevu.

Young s Hallem seděli vedle Rosse v řídící kabině a se zájmem sledovali hbité pohyby jeho rukou přejíždějících po přístrojové desce. Občas sledovali v monitoru obraz mizející planety a když se ztratila úplně, Hall se otřásl "Ta zatracená potvora nám

---

1/ Rosetská deska - úlomek kamenné desky, na níž je totožný text v řečtině, egyptském, hieroglyfickém a demotickém písmu. Byla nalezena počátkem 19. století Champollionem, který srovnáváním rozluštil řadu hieroglyfů

ale dala! Do smrti budu všechny ty hrůzy před sebou vidět. A pomyšlení, že nemám ani potuchy, co se tam vlastně stalo, mne asi dožene k šílenství!"

"Nesmíš si to tak brát," řekl flegmaticky Ross. "Jdi raději připravit něco k jídlu, ať přijdeš na jiné myšlenky. Mám hlad jako vlk a plný žalůdek je, jak známo, nejlepší lék na morbidní náladu!"

"To je nápad!" zvolal radostně Young. "Už jsem měl strach, že vy dva jste se dali z duševní deprese na hladovku!"

Hall poslušně vstal a zmizel ve spojovací chodbě. Ale ani Rossův klid, ani Youngovo vtipkování ho nijak nezbavily zvláštního pocitu stísněnosti ...

"Co tam ten chlap tak dlouho dělá?" Ross se otočil k Youngovi "Za tu dobu bych to měl hotové alespoň třikrát. Youngu, jdi ho trochu popohnat!"

Young se neochotně zvedl a pomalu kráčel chodbou směrem ke kuchyni. Otevřel dveře a na stole uviděl dva talíře s připraveným jídlem. Mechanicky je vzal, ale pak se zarazil: "Halle" zvolal, "Ozvi se, kde jsi?" Když se Hall neozýval, pokračoval: "Nedělej hloupé vtipy, nemám na to náladu, kde jsi?"

"Co se tady děje?" ozval se za ním Rossův hlas, "proč řveš jako na lesy?" Pak ale náhle zmlkl, když spatřil ztrhaný Youngův obličej upírající vytřeštěné oči kamsi do rohu kuchyňky, kde ležel Hall, svíraje v ruce rudou lahvičku se zelenou vinětou. Zaklel a vrhl se k němu. Nadzvedl mu hlavu a spatřil nehybné zamžené oči. Young stál vedle něho jako zkamenělý.

Ross se pomalu vztyčil, drže v ruce osudnou lahvičku. Zamračeně si ji prohlížel a pak ji zastrčil do kapsy.

"Dostali ho!" Young zasténal a pak uchopil Rosse za ramena: "Jak je to možné?" křičel hystericky, "přece by se pro nic za nic nezabíjel! Když měl čas manipulovat s lahvičkou s jedem, pak měl jistě také čas dát nám nějakou výstrahu, že se tady něco děje!"

Oba muži pečlivě prohledali kuchyňku, ale žádný vzkaz nebo alespoň vodítko k rozluštění této záhady nenalezli. Ross si

utřel z čela studený pot: "Přece to nevypil jen tak ze zvědavosti! Zřejmě byl k tomu nějakou silou přinucen. Nebo to vypil dobrovolně, aby zabránil něčemu horšímu než je smrt? Ale proč to k sakru udělal a nás nechal v té hrozné nejistotě? Kromě lingvisty byl také chemikem, takže věděl, co lahvička obsahuje. Jen si vzpomeň, že strávil asi hodinu v laboratoři. Zřejmě provedl rozbor jedu, zjistil jeho účinky a možná, že se dopátral toho, proč planeta vymřela. A asi přišel k názoru, že také my zemřeme. Ale proč nám nic neřekl, proč?" Poslední slova už jen sípal v hysterickém záchvatu.

"Drž hubu, obořil se na něho Ross. My za žádnou cenu nesmíme zemřít, alespoň ne dříve, dokud nepoznáme pravdu a nebudeme varovat Zemi!"

Vrátili se do řídícího centra a zamyšleně usedli do křesel. Ross brutálně udeřil na několik spínačů a loď prudce poskočila vpřed. Zrychlení z nich vyrazilo dech, přesto, že antigravitační zařízení v křeslech fungovalo naplno. Současně se kolem lodi rozvinulo silové pole, které ji chránilo před nebezpečím z vnějšku. Oba muži věděli, že je to jen plané gesto, protože již vniklo dovnitř, ale i tak to bylo lepší, než resignovaně vyčkávat, co bude dál.

"Proč jenom nám Hall nic nevzkázal," opakoval již alespoň podesáté Young. "Určitě mu v tom něco muselo zabránit. Možná, že příčinou sebevražd na planetě je nějaký druh kolektivního šílenství. Hall byl povahou citlivý a vnímavý, a tak nějakým způsobem té psychice podlehl. My jsme oba tvrdí chlapi, takže jsme tomu odolali. To by také vysvětlovalo, proč nenechal pro nás žádnou zprávu."

"Tahle tvoje teorie je sice lákavá, ale neobstojí," zamyšleně řekl Ross. Mezi miliony a miliony obyvatel by se jistě našel někdo imunní proti takové psychické nákaze. Ale máš pravdu, že Hall poznal důvod a své tajemství si odnesl s sebou. Ať ho za to vezme čert!" Pak se prudce otočil k Youngovi a z očí mu vyšlehly blesky "Pamatuj si, kdybys náhodou začal tušit pravdu, tak ať tě ani nenapadne zemřít dřív, než mi ji sdělíš! Jinak bych ti ještě před smrtí vyrval všechny nervy!"

"Nech si ty silácké řeči," řekl znaveně Young. "Je přece jasné, že ten, kdo začne tušit pravdu, musí toho druhého upozornit. Tu povinnost si musíme zafixovat třeba i v podvědomí, kdyby nám vědomí selhalo. Závisí na tom možná osud naší země!"

Pohled na měřící přístroje ukázal, že loď se osudného systému vzdaluje skoro dvojnásobnou rychlostí světla. Ross vypnul motory a dál už letěli pouze setrvačností.

"Půjč mi tu lahvičku, něco mne napadlo" řekl Young a Ross mu ji beze slova podal a Young z ní odlil několik kapek do zkumavky. Pak lahvičku vrátil Rossovi a odešel směrem k laboratoři.

Asi za hodinu se vrátil do řídící kabiny. "Ta zatracená tekutina je záhada. Na žádné činidlo nereaguje" pronesl zklamaně potřásaje hlavou. Pak si ale všiml, že mluví k prázdným křeslům a polila ho hrůza. Bleskurychle se obrátil a řítil se k Rossově kabině.

Dveře byly zavřeny. Mocným rozmachem je vyvrátil, ale na prahu se zastavil jako zasažen bleskem.

"Svině, mizero, darebáku!" vyrážel ze sebe hystericky, zatím co mu z očí kanuly slzy vzteku. Jeho nadávky však nijak nepůsobily na Rossovu jinak vznětlivou povahu, protože mrtvý člověk je povznesen nad všechny urážky. Rossovy široce rozevřené oči a pootevřená ústa popudily Younga až k nepříčetnosti. Vztekle kopal do bezvládného těla, vyráží je ze sebe nesouvislé výkřiky, až znaven klesl bezvládně na židli.

III.

Yongův vztek pomalu mizel a místo něj se do jeho mysli vkrádala zoufalá beznaděj. Uvědomil si, že pro něho není záchrany. Pokud ho nezahubí tajemná síla, která pronikla i do kosmické lodi, na Zemi se nikdy nevrátí, protože Ross a Hall byli jediní, kdo ovládali astronautiku a praktickou manipulaci s řídícím a pohonným systémem lodi.

Vedle Rossova těla ležela na zemi známá lahvička. Byla prázdná, jen několik vylitých kapek tekutiny se lesklo na podlaze. "Sobecký lumpe!" rozzuřil se znovu Young. "Pro mne si nenechal ani kapku, abych si ulehčil poslední chvíle!"

Současně mu projela hlavou hrozná myšlenka a zlost z něho vyprchala jako pod ledovou sprchou. - Země se nedoví nic o strašlivém nebezpečí hrozícím v kosmu! - To se nesmí za žádnou cenu stát, tato informace je cennější, než jeho život!

V hlavě se mu začal rodit plán. Zoufalý plán, ale za daných okolností nic jiného nezbývalo. Pomalu se zvedl ze židle a unavenými kroky šel do své kajuty. Tam se zamkl, vytáhl ze stolu psací náčiní a papír. Sedl si, zamyslel a po chvíli začal psát.

Asi po hodině skončil, vzal zprávu a šel do laboratoře. Vyhledal ohnivzdornou nádobu, zprávu do ní vložil a víko pečlivě utěsnil. Pro jistotu nádobu ještě oplácal šamotovou hmotou a odnesl do řídící kabiny, kde ji pevně přivázal na křeslo. Na chodbě i v kabině napsal nápadným písmem: "Kosmické nebezpečí - zpráva na křesle!"

Pak začal uskutečňovat svůj záměr. Na stůl snesl všechny materiály a příručky pojednávající o struktuře a propojení atomové centrály, vzal papír a dal se do propočtů. Jako specialistovi na nukleární fyziku a její aplikaci mu zjištění potřebných údajů nečinilo zvláštní potíže.

Po několika hodinách úsilovné práce dospěl k názoru, že energetický potenciál lodního atomového reaktoru je pro jeho potřeby dostačující. Ulehčeně si oddychl. Pak zašel do strojovny, kde podle schematu lodní dokumentace vyhledal příslušná

spojení, která vhodně upravil a zapojil na automatický spínač, který za dvanáct hodin vstoupí v činnost. Původní zařízení spojující pohony s atomovou centrálou zničil tak, že za dvanáct hodin nastoupený proces nebude možno žádným opatřením zvrátit.

Poslední práce vykonával s horečným chvatem, nevěda, kolik mu ještě zbývá času. Ani mu nepřišlo na mysl, že je to jeho poslední práce v životě.

V řídící kabině se posadil do křesla a strnule se díval na vesmír před sebou. Byl to jedinečný pohled, ale Young jeho krásu nevnímal. Byl tak unaven, že se mu i přes veškeré rozrušení a napětí, jímž prošel, začínaly klížit oči. V konečcích prstů pocítil slabé mravenčení, které se pomalu šířilo do rukou a paží. Současně jakýsi nedefinovatelný pocit překvapení mu proběhl mozkem, protože se v něm spojilo tisíce drobných hlasů v jediný, který cosi požadoval. Byl to projev cizí síly s vlastním vědomím, působící nezávisle na jeho osobě. Spíše vytušil než poznal, že jeho vědomí je postupně pohlcováno miliony a snad miliardami cizích inteligencí spojených jedinou vůlí.

Připadal si, jako by se ocitl v jiném vesmíru oživeném ultramikroskopickými částečkami hmoty, jakýmisi druhy molekul schopnými nejen samostatné existence, ale i uvědomělého jednání. Tato schopnost byla dána bleskovými reakcemi a změnami v meziatomové struktuře těchto živých molekul. Tyto reakce probíhaly rychlostí toku elektrického proudu, tedy milionkrát rychleji než myšlení u člověka.

Jejich životní forma měla však vážný handicap, protože postrádala schopnost manipulace s neživou hmotou, takže nedovedly měnit prostředí, v němž se nacházely. K tomu potřebovaly živou hmotu, konkrétně bílkovinné molekuly, jímž předávaly své vlastnosti a podle potřeby je přeměňovaly. Živý organismus se tak stával nástrojem pro činnost, kterou jinak samy nemohly vykonávat. Jimi napadený člověk se stal prakticky robotem.

To všechno si Young uvědomil v posledních vteřinách, než inteligentní molekuly, které se na mrtvé planetě zmocnily jeho těla, plně ovládly jeho mozek. Současně poznal důvod hromadné sebevraždy obyvatel planety. Ti, když zjistili, že proti invazi

inteligentních molekul není ochrany, vyrobili chemikálii, mající dvojí účel. Jednak působila bezbolestnou smrt, jednak srážela bílkovinou substanci lidských těl na formu nepoužitelnou pro účely těchto živých molekul putujících vesmírem a hledajících život, který by si podrobily. Svým vedlejším účinkem tato chemikálie konservovala lidská těla.

V posledním záblesku vlastního vědomí chtěl Young vstát ze židle, ale paralýza již zachvátila i jeho pohybová centra. Nemohl ani mluvit, ani se hýbat. Pochopil, proč ani Hall ani Ross nemohli nikoho varovat.

V jeho mozku zbývalo ještě nepatrné místečko, v němž si promítl sled budoucích událostí. Za dvanáct hodin se automaticky odpojí atomová centrála od pohonného systému a zapojí se na lodní trup, který se začne zahřívat. I kdyby pak inteligentní molekuly mu poručily závadu odstranit, nepodaří se mu to, protože se postaral předem, aby nastoupený proces ohřívání lodi byl nezvratný.

Předem si spočítal, že teplota lodního trupu dosáhne 800 °C a zůstane tak po dva roky. To bezpečně postačí, aby veškerá organická hmota nacházející se v lodi, byla zcela zničena. K zemi se loď přiblíží již zcela vychladlá.

Jen aby ohnivzdorná schránka s životně důležitou zprávou pro lidstvo, po ty dva roky vydržela!

J. W. Campbell ml.: Suicide (Sebevražda) z francouzské edice Denoël, 1955.

Překlad a úprava - MM -